KURAN'I DİNLEMEYENLER

Onlar, hem ondan alıkoyarlar,
hem kendileri kaçarlar. Onlar, yalnızca
kendi nefislerinden başkasını yıkıma
uğratmazlar, ama şuurunda değildirler.
(Enam Suresi, 26)

HARUN YAHYA

Kimi insanlar, içinde ne yazdığını dahi bilmeksizin Kuran okumaya, öğrenmeye ve dinlemeye karşı direnirler. Allah'ın kendilerini nasıl bir hayata ve nasıl bir ahlaka davet ettiğini bilmeden, sahip oldukları önyargıları nedeniyle, Kuran ayetlerinden kaçarlar. Din ahlakını, tarafsız ve ön yargısız bir şekilde değerlendirmez, adeta ne yapacakları ezberletilmiş bir robot gibi Kuran ahlakını yaşamaları için yapılan daveti reddederler.

Bu kitabın yazılış amacı insanları, kendilerini dünyada ve ahirette çok büyük bir kayba uğratacak bu önyargılı bakış açısına karşı uyarmaktır. Amacımız, geçmişteki tüm salih müminlerin yaptığı gibi, iman eden ya da etmeyen herkesi her türlü ön yargıdan, ezberlenmiş bilgiden, fikri saplantıdan arınmış bir şekilde Kuran okumaya, Allah'ın ayetleri üzerinde derin derin düşünmeye davet etmektir. Bu uyarma ve hatırlatma, sadece Allah'ı ve Kuran'ı inkar edenler için değil, aynı zamanda iman ettikleri halde Kuran ahlakından uzak bir hayat yaşayan kimseler için de geçerlidir. Allah'ın rızasını kazanmayı, dünyada ve ahirette güzel bir hayat sürmeyi isteyenlerin, tarih boyunca tüm salih kulların yaptığı bu çağrıya icabet etmeleri, umulur ki onların kurtuluşları için bir vesile olacaktır.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 60 ayrı dile çevrilen yaklaşık 300 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

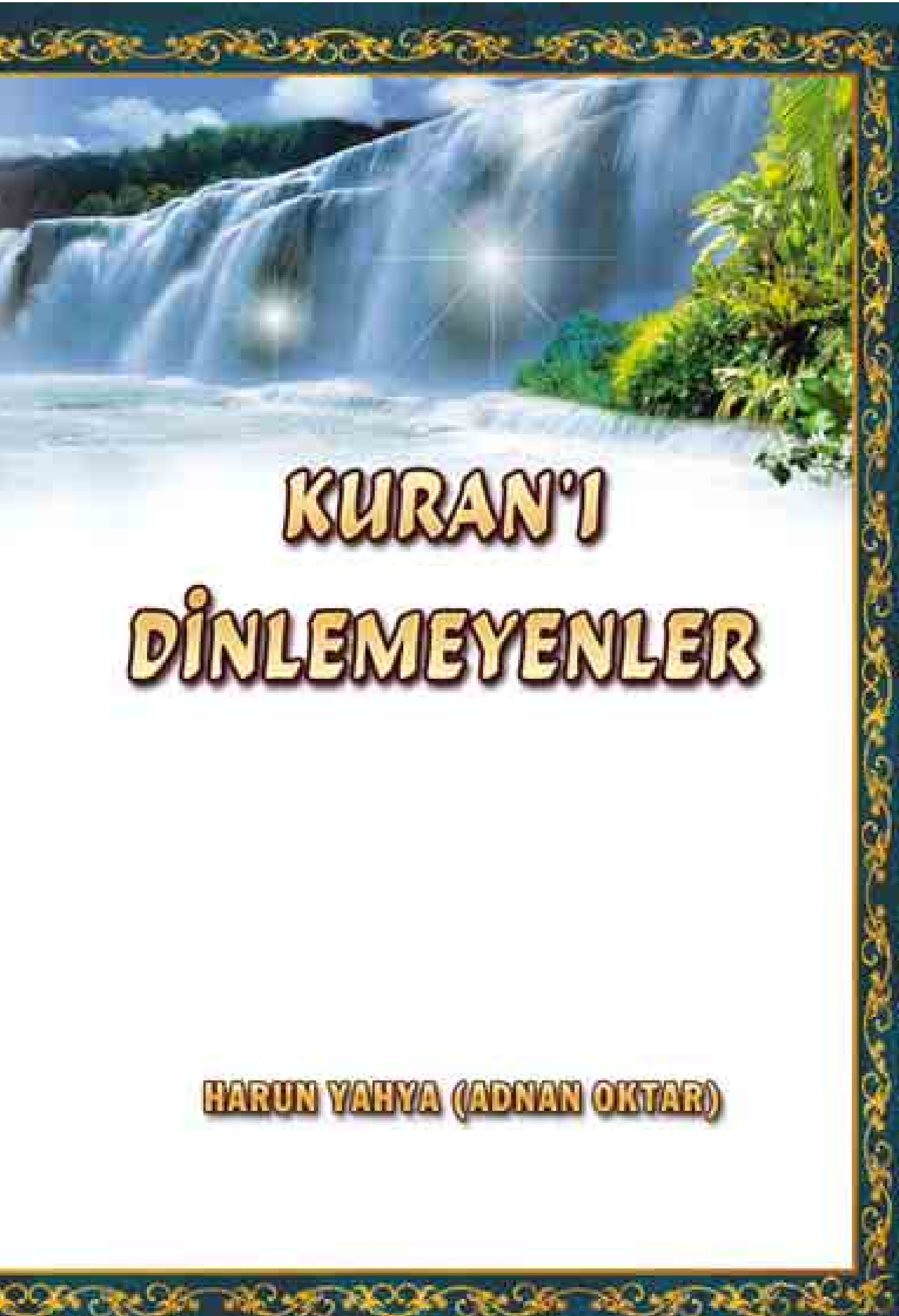
ARAŞTIRMA YAYINCILIK

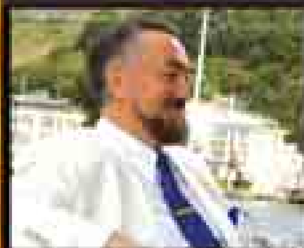
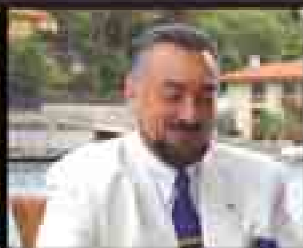
بسم الله الرحمن الرحيم

الله
رسول
محمد

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.
- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

KURAN'I
DİNLEMEYENLER
HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

KURAN'I DİNLEMEYENLER

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır. Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca,

Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazançhedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çokgeç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

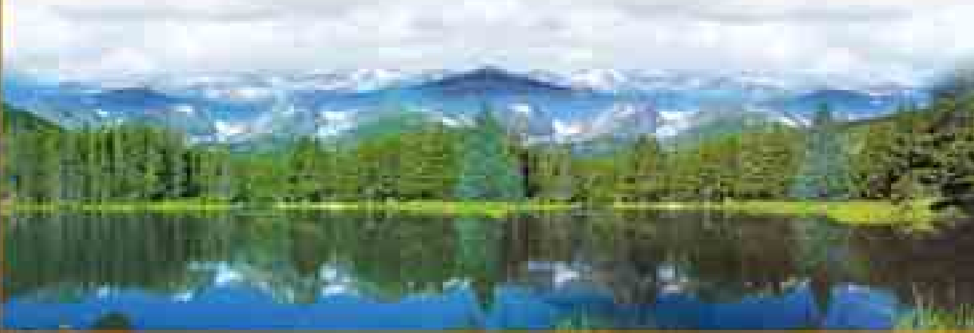
Birinci Baskı: Aralık 2000
İkinci Baskı: Nisan 2002
Üçüncü Baskı: Kasım 2005
Dördüncü Baskı: Mart 2006
Beşinci Baskı: Nisan 2007
Altıncı Baskı: Mayıs 2009

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Entegre Matbaacılık
Sanayi Cad. No: 17 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0 212) 451 70 70

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YARATILIŞ GERÇEĞİ

De ki: "Siz, Allah'ın dışında taptığınız ortaklarınızı gördünüz mü? Bana haber verin; yerden neyi yaratmışlardır? Ya da onların göklerde bir ortaklığı mı var? Yoksa Biz onlara bir kitap vermişiz de onlar bundan (dolayı) apaçık bir belge üzerinde midirler?" Hayır, zulmedenler, birbirlerine aldatmadan başkasını vadetmiyorlar.
(Furkan Suresi, 40)

Kelebekler soğukkanlı canlılar oldukları için vücut ısılarının fazla yükselmemesi ve devamlı düzenlenmesi gerekir. Uçuş sırasında kanatlarda oluşan yüksek derecede ısı kelebekler için önemli bir sorundur. Kelebeklerin vücudundaki kan, kanatlardaki çok ince film yapıların içinden geçer. Kelebeğin vücudunda oluşan fazla ısı, kanatlardaki ince damarlarda kanın dolaşmasıyla birlikte dışarı atılır. Bu, Allah'ın yaratmasıdır.

Yeryüzünde yaşayan on binden fazla kuş türünün her biri farklı özelliklere sahiptir. Şahinin keskin gözleri, geniş kanatları ve sivri pençeleri vardır. Birkaç yüz gramlık yağmur kuşları, her yıl kışı geçirmek üzere 4.000 kilometrelik yolu 88 saat boyunca kanat çırparak ve okyanus üzerinde rotalarını şaşırmadan katederler. Allah her canlıyı farklı özelliklerle yaratmıştır.

www.darwinvekuslar.com

Muazzam bir sıcaklıkta, bütün yaz boyunca yaprakları Güneş'in altında kavrulmasına rağmen bitkilere hiçbir şey olmaz. Yaprakların Güneş'e dönük olan üst yüzeyleri su kaybını önlemek için özel koruyucu bir cila ile örtülüdür. Ayrıca yapraklardan su buharı verilerek terleme sağlanır. Bu terleme sayesinde su buharlaşırken bitki serinlemiş olur. Yüce Allah yarattığı tüm canlıları en iyi bilendir, koruyandır.

Biz onlara kendileri için boyun eğdirdik; işte bir kısmı binekleridir, bir kısmını(n da etini) yiyorlar. Onlarda kendileri için daha nice yararlar ve içecekler vardır. Yine de şükretmeyecekler mi?
(Yasin Suresi, 72-73)

Yedi gök, yer ve bunların içindekiler O'nu tesbih eder;
O'nu övgü ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur,
ancak siz onların tesbihlerini kavramıyorsunuz.
Şüphesiz O, halim olandır, bağışlayandır.
(İsra Suresi, 44)

www.kurandayaratilis.com

Çoğu bitki türü, tırtıl saldırısına uğradığında, korunmak amacıyla uçucu organik kimyasallar salgılar. Bu kimyasallar sayesinde saldırgan tırtılların düşmanı olan avcı böcekler bölgeye gelir ve tırtılları yiyerek bitkiyi korurlar. Şüphesiz bir bitkinin kendisini düşmanlarından korumak için böylesine bir stratejiyi oluşturması mümkün değildir. Bitkiyi kusursuz özelliklerle yaratan alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

www.belgeseller.tv

Kedi yavruları doğduklarında kör ve son derece savunmasızlardır. Yaklaşık 100 gr ağırlığındaki bu minik yavrulara bakabilmek için anne kedi çok az uyur. Sürekli, yavrularının sıcak kalmalarını ve güvenliklerini sağlamaya çalışır. Annenin sütü yavruların büyümesi için tam gereken özelliklerdedir. Bu canlıların yavrularına olan düşkünlükleri ancak tüm canlıların hakimi olan Allah'ın ilham etmesiyle oluşur.

Kırılma esnasında hırpalanan acı sinirleri, omurilik aracılığı ile beyne çok fazla sinyal yollar. Beyin hücreleri ise, ilk 10-15 dakika boyunca acı sinyallerini neredeyse sıfıra indiren morfin benzeri bir doğal anestezi maddesi olan endorfini salgılamaya başlar. Bu sayede yaralanan kişi, tehlike yerinden uzaklaşabilecek gücü kendinde bulabilir. Şuursuz hücrelere bu işlemleri gerçekleştirecek yeteneği veren Yüce Allah'tır.

Kanda oksijen taşımakla görevli olan proteini taşıyan alyuvarlar esneklikleri sayesinde en dar kılcal damarlardan bile rahatlıkla geçebilir. Alyuvarların bu esneklik özelliği olmasaydı, vücudun pek çok noktasında takılı kalırlardı ve şeker hastalarında olduğu gibi kan hücreleri esnekliklerini yitirir, hastaların gözlerindeki hassas dokular esnek olmayan kan hücreleri tarafından tıkarın ve bu da körlüğe yol açabilirdi.

Köpeklerin kokulara karşı olağanüstü hassas burunları vardır. Bazı köpek türlerinin koku duyarlılığı insanlardakinin bir milyon katıdır. Burnumuzda, toplam 5 cm^2 olan koku bölgesinin büyüklüğü, köpeklerde 150 cm^2ye kadar çıkmaktadır. Köpeklerin burunlarındaki koku hücrelerinin sayısı da fazladır. Örneğin bir Alman çoban köpeğinde 225 milyon koku alıcı hücre bulunur.

Pelobatidae (Çamuradalan) familyasına dahil olan bu kurbağa cinsinin bir kısmı arka ayaklarıyla toprağı kazarak toprak içerisinde, bir kısmı da sulu ortamlarda yaşar. Bu hayvanlar aniden ortaya çıkmışlar, yani yaratılmışlar ve ilk ortaya çıktıkları andan bu yana hiçbir "evrime" maruz kalmamışlardır.

www.guncelhaber.org

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

En eski kaplumbağa fosilleri yaklaşık 200 milyon yıl öncesine aittir ve o dönemden bu yana bu canlılarda hiçbir değişim olmamıştır. Resimde görülen 37 - 23 milyon yıllık kaplumbağa fosili de, mükemmel detayları ile günümüz kaplumbağalarından farklı olmadığını göstermektedir.

www.yaratilismuzesi.com

Günümüz kaplumbağaları ve milyonlarca yıl önceki kaplumbağalar arasında hiçbir fark yoktur.

Altta 37-23 milyon yıllık kaplumbağa fosili.

Kurtlar bugünkü özellikleriyle yaratılmış ve milyonlarca yıldır değişmemişlerdir. Memelilerin kökeni konusunda evrimcilerin öne sürdüğü iddialar, akıl ve mantık dışı pek çok hikaye içermektedir. Hiçbir bilimsel bulguyla desteklenmeyen bu hikayeler, propaganda malzemesi olarak kullanılır. Elbette dileyen dilediği gibi senaryolar üretebilir veya kurgularda bulunabilir, ancak bu senaryoları bilimselmiş gibi tanıtmak son derece yanlış bir tutumdur.

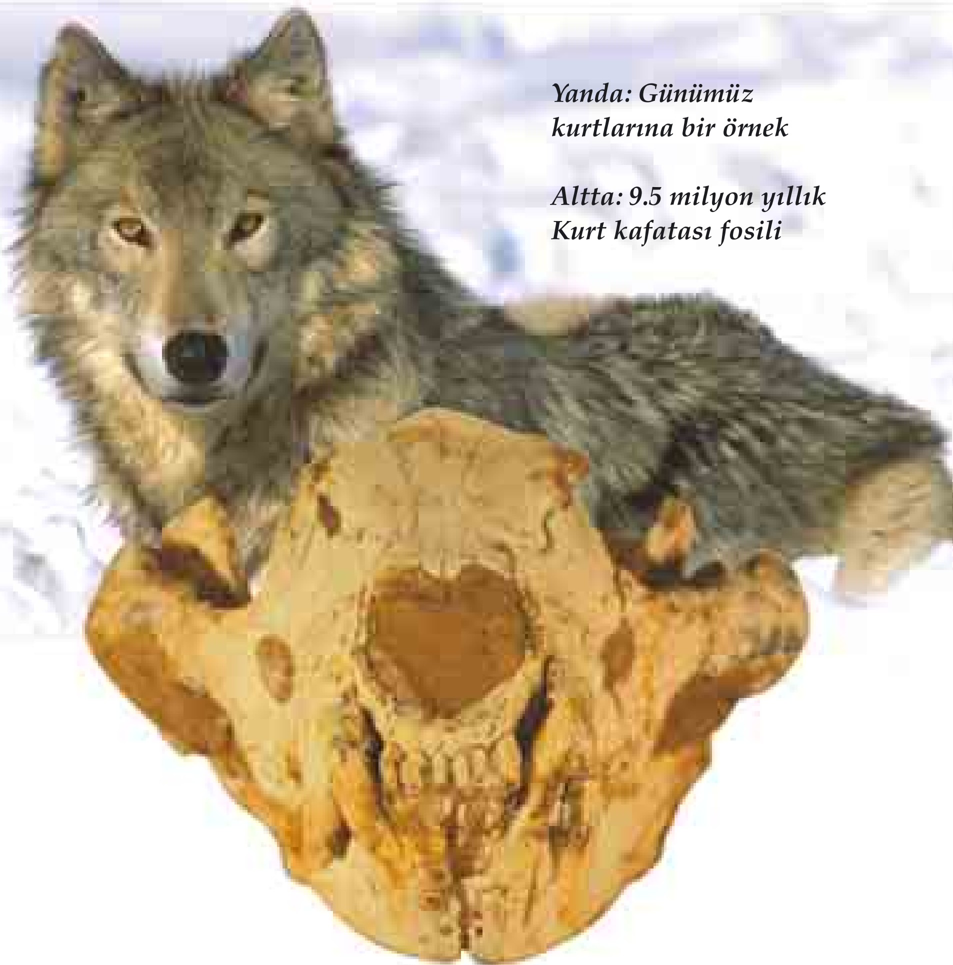
Yanda: Günümüz kurtlarına bir örnek

Altta: 120 milyon yıllık kurt kafatası fosili

İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka ilah yoktur. Herşeyin Yaratıcısıdır. Öyleyse O'na kulluk edin. O, herşeyin üstünde bir vekildir.
(Enam Suresi, 102)

www.darwinizminyalanlarinaaldanmayin.com

Yanda: Günümüz kurtlarına bir örnek

Altta: 9.5 milyon yıllık Kurt kafatası fosili

Bugüne kadar hiçbir bozayı "Neden zekamı geliştirip bir medeniyet kurmuyorum" diyerek, şehirler inşa etmeye, sanat eserleri meydana getirmeye, edebi eserler hazırlamaya, bilimsel keşifler yapmaya kalkışmamıştır. Ayılar, hep ayı olarak kalmış, herhangi başka bir canlıya dönüşmemiştir. Bütün canlılar, sahip oldukları özelliklerle soylarını devam ettirmişken, maymunların sözde insana dönüştüğünü öne sürmek akıl ve mantık dışıdır. Bu iddianın hiçbir bilimsel dayanağı da yoktur.

www.fosiller.net

Üstte: Günümüzde yaşayan bir boz ayı.

Solda: 90 milyon yıllık boz ayı kafatası fosili.

Görmüyorlar mı; gökleri ve yeri yaratan Allah, onların benzerini yaratmaya gücü yeter ve onlar için kendisinde şüphe olmayan bir süre (ecel) kılmıştır. Zulmedenler ise ancak inkarda ayak diretttiler. (İsra Suresi, 99)

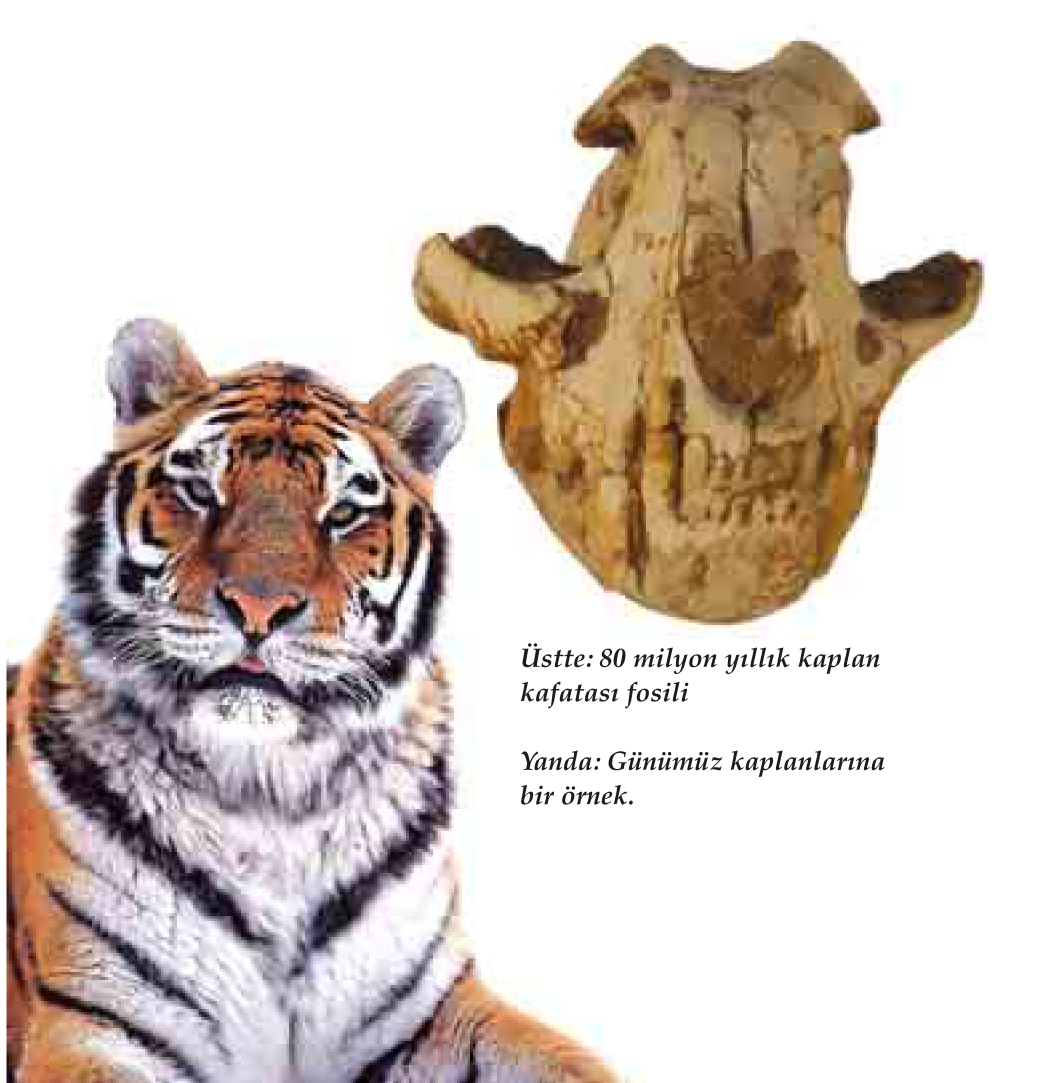
Sağda: Günümüz kurduna bir örnek

Altta: 9.3 milyon yıllık kurt kafatası fosili.

Yeryüzündeki en vahşi hayvanlar olarak tanımlanan aslan, kaplan, leopar gibi kedi türlerinin tümünün postlarının farklı desenlerde olduğunu biliyor muydunuz? Tıpkı insanların parmak izi gibi bu desenler de yeryüzündeki her leopar ve jaguar için farklıdır.

Üstte: 80 milyon yıllık kaplan kafatası fosili

Yanda: Günümüz kaplanlarına bir örnek.

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir. (Haşr Suresi, 24)

Altta: 95 milyon yıllık tilki kafatası fosili
Üstte: Günümüz tilkilerine bir örnek.

Fosil kayıtları evrim teorisine en büyük darbeyi indiren bulgulardan biridir, çünkü;

1. Evrimciler canlıların sürekli küçük değişiklikler geçirerek ilkelden gelişmişe doğru ilerlediğini iddia ederler. Fosil bulguları ise canlıların yüz milyonlarca yıl boyunca en ufak bir değişime dahi uğramadığını ispatlamıştır.

2. Evrimciler tüm canlıların hayali bir ortak atadan türe-

Yanda: Lübnan'da bulunmuş 95 milyon yıllık zargana fosili.

Altta: Günümüzde yaşayan bir zargana.

Belonidae familyasına dahil olan zarganalar, ince uzun bir yapıya sahiptir. Sıçrayarak su yüzeyine çıkabilir ve kuyrukları üzerinde yeniden suya dönebilirler. Bunu, düşmanlarından kaçma yöntemi olarak kullanırlar.

diklerini öne sürerler. Bugüne kadar canlı türlerinin atası olarak kabul edilebilecek tek bir tane dahi fosil örneğine rastlanmamıştır.

3. Evrimciler, canlıların birbirlerinden türediklerini ve bunu gösteren ara geçiş formları olduğunu söylerler. 150 yıldır yapılan araştırmalar sonucunda bir tane bile ara canlılara ait fosil bulunmamıştır.

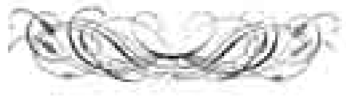
www.bocekfosilleri.com

Üstte 208-146 milyon yıllık bir karides fosili görülüyor. Almanya'da bulunan bu fosilin yanda görülen günümüz karidesi ile arasında hiçbir fark yoktur.

KURAN'I DİNLEMEYENLER

GİRİŞ

Bir an için hayatınız boyunca en çok sahip olmak istediğiniz imkanın size sunulduğunu, fakat sizin bu teklifi değerlendiremeyip, geri çevirdiğinizi düşünün. Hayatınızı tamamen değiştirebilecek bu yanlış karardan sonra kimbilir ne kadar büyük bir pişmanlık yaşar, o ana geri dönüp kararınızı değiştirebilmeyi ne kadar çok istersiniz. Ama artık çok geçtir ve zamanı geriye çevirmek mümkün değildir. Yapılacak en akılcı şey bundan sonra benzer bir hataya düşmemek için tedbir almaktır. Bu yanlış kararı almanızda etkisi olan kişileri düşünür, bir daha bu tarz kimselerin etkisi altında kalmamaya kendi kendinize söz verirsiniz.

Şu anda da birçok insan için bu durum geçerlidir. Dünya üzerindeki tüm insanların önüne, dünyadaki en büyük fırsatla dahi kıyas edilemeyecek kadar büyük bir imkan sunulmuştur. İnsanların büyük bir bölümü ise bu büyük imkanı görmezden gelmekte, akıl ve vicdanlarıyla değerlendirmeyip geri çevirmektedirler. Allah yeryüzündeki tüm insanlara hem dünyada güzellik, iyilik, adalet, eşitlik, bolluk, refah ve huzur dolu bir hayat, hem de ahirette insanın aklının dahi alamayacağı nimetlerin en güzelleri içinde, ebedi bir yaşam vaat etmektedir. Bu davet, Allah'ın elçileri ve insanlara bir rehber olarak indirdiği kutsal kitapları aracılığı ile tarih boyunca istisnasız tüm insanlara yapılmıştır.

Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in de Kuran aracılı-

ğıyla tüm insanlara yaptığı bu davet, hakkıyla takdir edebilenler için, önemli bir fırsat, çok büyük bir lütuf ve Allah'tan bir nimettir. Vicdan ve akıl sahibi her insandan beklenen ise böylesine büyük bir fırsatı dikkatle değerlendirmek, önem vererek düşünmek ve bu fırsattan gerektiği gibi istifade etmektir. Aksi bir tutum, yani Kuran'da bildirilen gerçekleri göz ardı etmek, dinlememek ve düşünmemek ya da bu gerçeklerden inkar ederek kaçmak ise, ahiret gününde başta verdiğimiz örnekle kıyaslanamayacak kadar büyük bir pişmanlığa sebep olacaktır. Üstelik bu, hiçbir şekilde telafi edilemeyecek, geri dönülemeyecek bir pişmanlıktır.

Allah'ın davetine bugün icabet etmeyenler, o zorlu gün geldiğinde **"... Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimiz'in ayetlerini yalanlamasaydık ve müminlerden olsaydık"** (Enam Suresi, 27) derler. Ama artık pişman olmak için çok geçtir. O gün, her insan için dünya hayatları boyunca yapıp ettikleriyle ilgili hüküm verilmiş, herkes alacağı karşılığı almıştır.

Ancak dünya hayatındaki bu kaçışın üzerinde en çok durulması gereken yönü, insanların içinde ne yazdığını dahi bilmeksizin Kuran okumaya, öğrenmeye ve dinlemeye karşı direnmeleri, Kuran'dan yüz çevirmeleridir. İnsanların büyük bir bölümü Allah'ın kendilerini nasıl bir hayata ve nasıl bir ahlaka davet ettiğini bilmeden, sahip oldukları ön yargılar nedeniyle, Kuran ayetlerinden kaçarlar. Tarafsız ve ön yargısız bir şekilde değerlendirmez ve elçilerin davetini reddederler. Bu red, insanları büyük bir yıkıma götüren ilk adımdır. Ancak insanların büyük bir bölümü, içinde bulundukları şiddetli gaflet hali ve fikri saplantı nedeniyle bunun farkında dahi değildirler.

Bu kitabın yazılış amacı insanları, kendilerini dünyada ve

ahirette çok büyük bir kayba uğratacak bu ön yargılı bakış açısına karşı uyarmaktır. Geçmişteki tüm salih müminlerin yaptığı gibi, iman eden ya da etmeyen herkesi her türlü ön yargıdan, ezberlenmiş bilgiden, fikri saplantıdan arınmış bir şekilde Kuran okumaya, Allah'ın ayetleri üzerinde düşünmeye davet etmektir. Ancak bu uyarma ve hatırlatma, sadece Allah'ı ve Kuran'ı inkar edenler için değil, aynı zamanda iman ettikleri ni söyledikleri halde Kuran ahlakını gereği gibi yaşamayan kimseler için de geçerlidir.

Geçmişte yaşamış tüm peygamberler de gönderildikleri toplulukları Allah'a iman etmeye ve hak dine uymaya davet ettiklerinde çok büyük bir direnme, inkar ve redle karşılaşmışlardır.

Bu bakımdan kitap boyunca anlatılacak olan tüm örneklerin, tarih boyunca bütün hak kitaplar için geçerli olduğu ve her elçinin benzer cevaplarla karşılaştığı unutulmamalıdır. Dolayısıyla bizim bu kitapta "Kuran'ı dinlemeyenler", "Kuran'dan kaçanlar" olarak tarif edeceğimiz kişiler, geçmişte yaşamış tüm elçilere, tüm hak kitaplara karşı benzer tavırlar gösteren, iman etmekte direnen, gerçeklerden kaçan kimseleri de ifade etmektedir.

Amacımız henüz daha vakit varken, insanları yeniden Kuran'da bildirilenler üzerine düşünmeye sevk etmek, Allah'a teslim olmaya davet etmektir. Ayrıca Allah'ın Kuran'da haber verdiği, **"Kim Allah'a davet edene icabet etmezse, artık o, yeryüzünde (Allah'ı aciz bırakacak değildir ve onun O'ndan başka) velileri yoktur. İşte onlar, apaçık bir sapıklık içindedirler"** (Ahkaf Suresi, 32) ayetindeki hükmü bir kez daha hatırlatmaktır.

İNSANLAR KURAN'DA ANLATILAN GERÇEKLERDEN NEDEN KAÇARLAR?

İnsan doğduğu andan itibaren öğrenme isteği içinde çevresini araştırır durur. Çocukluk döneminde gördüğü, duyduğu ve okuduğu herşey onun için yepyeni ve heyecan vericiyken, zaman içerisinde bu araştırma ve yeni şeyler öğrenme isteği yerini alışkanlıklara, büyüklerinden kalma hazır bilgilere, gelenek ve göreneklere bırakır. Kayıtsız şartsız kabul edilen bu kalıplaşmış bilgilerin sonucunda ise genelde tek tip, araştırma ve düşünme yeteneğini kaybetmiş, gördüğü-duyduğu şeyleri sorgusuz sualsiz uygulayan bir insan modeli ortaya çıkar. Bu kişi için artık toplumun "kötü" dedikleri "kötü", "iyi" dedikleri de "iyi"dir. Kötünün neden kötü, iyinin de neden iyi olduğu araştırılmaz.

Bu konuda en dikkat çekici olan ise, eskilerden kalan bilgilere en derin bağlılığın din konusunda yaşanmasıdır. İnsanların büyük bir bölümü, geleneklerle, törelerle, hatalı bilgilerle ve geçmiştekilerden kalma yalan yanlış uygulamalarla birleştirdikleri kendi dinlerini uygularlar.

Bu dinin kuralları farklı, yasakları farklı, ahlak anlayışı farklıdır. Bu din, Allah'ın vahyinde ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnetinde olmayan pek çok kuralı da beraberinde getirmiştir. Bu din anlayışının en tehlikeli sonucu ise insanlar arasında hak ve gerçek dine karşı bir ön yargı oluşturmasıdır.

İnsanların büyük bir bölümü edindikleri ön yargılar, yanlış

bilgilendirmeler ve taraflı değerlendirmelerin bir sonucu olarak gerçek dinden uzaklaşırlar. Hatta çoğu zaman bu kişiler, Allah'ın adının anılmasına, ayetlerinin okunmasına dahi tahammül edemeyecek bir hal alırlar. Günlük hayatlarında olaylara tarafsız yaklaşan, ön yargılı tutumları eleştiren, araştırma yapmaktan, okuyup öğrenmeden yana olan ve açık görüşlü kimlikleriyle tanınan kişiler bile, "din" söz konusu olduğunda bir anda son derece sabit fikirli, tutucu ve ön yargılı bir tavır sergilerler. Üstelik bu yaptıkları karşısında öne sürebildikleri bir mazeretleri de yoktur.

Demagojilerle, bozuk mantıklarla bu düşüncelerini savunmaya çalışırlar, ancak bu kişilerin herhangi bir sebebe dayanmadan Allah'ın ayetlerinden, Kuran ahlakından kaçmalarının altında gerçekte birçok neden yatmaktadır.

İnsanlar Kuran'da anlatılan gerçeklerden şu nedenlerden dolayı kaçarlar:

Atalarının Dinine Olan Körü Körüne Bağlılıkları Nedeniyle...

Tarih boyunca büyük küçük tüm değişimlerin, atılımların ve yeni fikirlerin karşısında bazı insanların tutucu tavırları yer almıştır. Bilimden eğitime, ekonomik düzenden adalet sistemine kadar birçok konuda, bir zamanlar onay görmüş olan kurallardan yana olan kişiler, değişime karşı çıkmışlardır. Ancak karşı çıkarken savundukları doğrular olmamıştır, çoğu zaman alışkanlıklar, gelenekler ve görenekler ölçü olarak alınmıştır. Bu zihniyetle, Allah'ın vahyini insanlara bildirmekle görevlendirilen elçilerle de karşılaşmışlardır. Tarih boyunca her elçiye, Hz. Muhammed (sav)'e, Hz. İsa'ya, Hz. Şuayb'a, Hz. Musa'ya, Hz. Nuh'a, Hz. Hud'a ve diğerlerine kendi batıl dinlerini savunan kişiler karşı çıkmış, kendilerine sunulan her ne olursa olsun bu batıl inançlardan hiçbir şekilde dönmeyeceklerini söylemişlerdir.

Allah'ın bizlere "ataların dinine bağlılık" olarak bildirdiği bu zihniyetin sonucu , insanların geçmişteki atalarından kalan yaşam ve ahlak biçimini örnek almaları, bunu devam ettirmeleridir. Bu kişilerin en büyük yanılgıları ise atalarından kalan bu mirasa sıkı sıkıya bağlı kalmanın büyük bir erdem olduğunu sanmalarıdır.

Kuran'da elçilerin tebliğleri ve kavimlerinin onlara verdikleri cevaplarla ilgili çok detaylı bilgiler verilmektedir. Elçilerin Allah'a iman etmek için yaptıkları davete bu kişiler, **"... Gerçekten biz, atalarımızı bir ümmet (din) üzerinde bulduk ve doğrusu biz, onların izlerine (eserlerine) uymuş kimseleriz."** (Zuhruf Suresi, 23) şeklinde karşılık vermişlerdir.

Gerçekten de inkarcıların takip ettikleri yol atalarının yolu, okudukları ise atalarının eserleridir. O yolun dışında bir yol izlemez, o kitapların dışında başka bir kitap okumazlar. Atalarının en doğru yolda olduklarına inanır, onların hayat şekillerini kendilerine örnek alır, söyledikleri her sözün kendilerine hayat verdiğini düşünürler. Bu bağlılık o kadar güçlüdür ki, bu yolun yanlış bir yol olduğunu ve geçmişteki atalarının pek çok hataları ve eksiklikleri olduğunu onlara göstermeye çalışan kişileri kendilerine en büyük düşman bilirler. En büyük korkuları da atalarından vasiyet aldıkları bu dinlerinden geri döndürülmektir.

Geçmişteki kavimlerin elçileri Kuran'da haber verilen, **"Siz ikiniz, bizi atalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol)dan çevirmek ve yeryüzünde büyüklük sizin olsun diye mi bize geldiniz? Biz, sizin ikinize inanacak değiliz"** (Yunus Suresi, 78) ayetiyle bildirildiği şekilde suçlamalarının altında yatan neden de işte budur.

Ayetlerde de bildirildiği gibi insanlar doğruluğunu araştırmadan, vicdanlarıyla değerlendirmeden, sadece yıllardan beri o şekilde gördükleri için atalarının dinini izlemekte, gerçeklere karşı tüm güçleriyle direnmektedirler.

Allah inkar edenlerin bu tavrını **"... (Peki) Ya atalarınız**

aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyseler?" (Bakara Suresi, 170) ayetiyle bizlere bildirmektedir. Ancak onlar dinlerine olan bağlılıkları nedeniyle hiç kimsenin atalarından daha akıllı olabileceğine ihtimal vermez, hiçbir doğruyu işitmek istemez, elçinin çağrılarına kulak tıkar, yüz çevirirler. Ancak bu tavırlarına karşılık öne sürebilecekleri geçerli hiçbir açıklamaları yoktur. Çünkü elçinin onları davet ettiği şey Allah'ın sözü olan Kuran'dır. Ayette şu şekilde bildirilir:

> **(O peygamberlerden her biri de şöyle) Demiştir: "Ben size atalarınızı üstünde bulduğunuz şeyden daha doğru olanını getirmiş olsam da mı?" Onlar da demişlerdi ki: "Doğrusu biz, kendisiyle gönderildiğiniz şeye kafir olanlarız." (Zuhruf Suresi, 24)**

İşte insanlar atalarının dinine olan bu körü körüne bağlılıkları nedeniyle Kuran'ın gerçeklerinden kaçar, ayetlerdeki hükümleri görmezden gelir ve Allah'ın vahyini göz ardı ederler. Dünya hayatının ne kadar kısa olduğunu, birkaç on yıl sonra ölüp bir beze sarılarak toprağın altına atılacaklarını ve Allah Katında tüm yapıp ettikleriyle hesaba çekileceklerini akıllarına dahi getirmezler.

Allah Kuran'da, **"Evet, Biz onları ve atalarını yararlandırdık; öyle ki, ömür onlara (hiç bitmeyecekmiş gibi) uzun geldi..."** (Enbiya Suresi, 44) ayetiyle inkarcıların bu büyük yanılgılarına işaret etmektedir. Ölüm gerçeğinden kaçan bu insanlar, Allah'ın ayetlerinden yüz çevirdikleri için çok büyük bir yıkıma uğrayacaklardır. Ama bundan yana da büyük bir gaflet içindedirler.

Kuran'da bu konuda verilen örneklerden biri Hz. İbrahim'in kavmidir. Bu inkarcı topluluk, atalarının yolunu izleyip putlara tapmaktadır. Bu batıl dine olan bağlılıkları nedeniyle de Hz. İbrahim'in hak dine davetini reddetmektedirler. Ayetlerde inkar edenlerle birlik olan babasına ve kavmine Hz. İbrahim'in, **"... Sizin, karşılarında bel büküp eğilmekte olduğunuz**

bu temsili heykeller nedir?" (Enbiya Suresi, 52) şeklinde seslendiği bildirilir. Bundan sonra aralarında geçen konuşmalar Kuran'da şöyle haber verilir:

"Biz atalarımızı bunlara tapıyor bulduk" dediler. Dedi ki: "Andolsun, siz ve atalarınız apaçık bir sapıklık içindesiniz." "Sen bize gerçeği mi getirdin, yoksa (bizimle) oyun oynayanlardan mısın?" "Hayır" dedi. "Sizin Rabbiniz göklerin ve yerin Rabbidir, onları Kendisi yaratmıştır ve ben de buna şehadet edenlerdenim." (Enbiya Suresi, 53-56)

Ayetlerin devamında söz konusu kavmin, Hz. İbrahim'in Allah'a iman etmeleri için yaptığı her davete inkar ile karşılık verdiklerinden bahsedilir. Aralarında geçen bu konuşmadan sonra Hz. İbrahim putlarına bir tuzak kuracağını söyler. Onlar gittikten sonra önünde eğildikleri tüm putlarını, "büyük olan hariç" kırar. Daha sonra inkar eden kavmi ile İbrahim Peygamber arasında geçen konuşmalar ayetlerde şöyle haber verilir:

"Bizim ilahlarımıza bunu kim yaptı? Şüphesiz o, zalimlerden biridir" dediler. "Kendisine İbrahim denilen bir gencin bunları diline doladığını işittik" dediler. Dediler ki: "Öyleyse, onu insanların gözü önüne getirin ki, ona (nasıl bir ceza vereceğimize) şahid olsunlar. "Dediler ki: "Ey İbrahim, bunu ilahlarımıza sen mi yaptın?" "Hayır" dedi. "Bu yapmıştır, bu onların büyükleridir; eğer konuşabiliyorsa, siz onlara soruverin." (Enbiya Suresi, 59-63)

Hz. İbrahim'in bu daveti ve akılcı yöntemi karşısında kavmi ilk önce tereddüt eder ve "vicdanlarına başvurup" zalimlik yaptıklarını bir an için kabul ederler. Ancak daha sonra hemen gerisin geri dönüp, yeniden yüz çevirirler. Onların bu ahlakı ayetlerde şöyle haber verilir:

"... Andolsun, bunların konuşamayacaklarını sen de bilmektesin." Dedi ki: "O halde, Allah'ı bırakıp da

sizlere yararı olmayan ve zararı dokunmayan şeylere mi tapıyorsunuz? Yuh size ve Allah'tan başka taptıklarınıza. Siz yine de akıllanmayacak mısınız?" (Enbiya Suresi, 65-67)

Bu konuşmalarının ardından Hz. İbrahim'i öldürmeye, ateşe atmaya çalışmışlar, ancak Allah onların bu tuzaklarını geçersiz kılmıştır. Yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi inkar eden bir topluluk için atalarının doğru yolda olması, yaptıkları şeyin akılcı ve mantıklı olması önemli değildir. Zaten onlar doğrunun peşinde de değildirler. Onların tek yaptıkları, doğru veya yanlış da olsa atalarının yolunu izlemektir. Bunun dışında hiçbir şeyi dinlememektedirler. Çünkü bu insanlar akıllarını ve vicdanlarını devre dışı bırakmışlardır. Vicdanlarına başvurup doğru olanı görebilecekleri ve irade göstererek doğruları uygulayabilecekleri halde, kendilerine öğretilenlerle yetinirler. Çoğunluğun yolunu izlemek, kendilerine öğretilenleri doğru mu yanlış mı araştırmadan körü körüne uygulamak, kendi ifadeleriyle bir anlamda "hazıra konmak" demektir. Bu zihniyet ise, vicdanın körelmesi ve iradesizliğin bir sonucudur.

Ancak bu kadar değer verip, herşeyin üzerinde tuttukları atalarını kıyamet gününde yanlarında göremeyeceklerdir. Dünyada kendilerini Allah'ın yolundan uzaklaştıran, şeytanın yoluna çağıran insanlar hesap günü onları yapayalnız bırakacaktır. Ayetlerde bu insanların o gün duyacakları pişmanlık şu şekilde tarif edilir:

Yüzlerinin ateşte evrilip çevrileceği gün, derler ki: "Eyvahlar bize, keşke Allah'a itaat etseydik ve Resûl'e itaat etseydik." Ve dediler ki: "Rabbimiz, gerçekten biz, efendilerimize ve büyüklerimize itaat ettik, böylece onlar bizi yoldan saptırmış oldular." "Rabbimiz, onlara azabtan iki katını ver ve büyük bir lanet ile lanet et." (Ahzab Suresi, 66-68)

Dünya Hayatına Olan Şiddetli Bağlılıkları Nedeniyle…

İnsanların Kuran'da anlatılan gerçeklerden kaçmalarının en önemli nedenlerinden biri de dünya hayatına olan şiddetli bağlılıkları ve bu hayatlarının hiç bitmeyeceği yönündeki büyük yanılgılarıdır. Bu nedenle de dünya hayatının ne kadar kısa olduğunu düşünmezler. Her insanın hiç beklemediği bir anda ölüm melekleriyle karşılaşacağını, sonra yerin altına konularak üzerine küreklerle toprak atılacağını, o an yanına dünya hayatına dair hiçbir şey alamayacağını da akıllarına getirmezler.

O gün hiçbir insana ne tüm hayatı boyunca sahip olmak için çabaladığı mal ve mülk, ne de değer verdiği yakınları, dostları eşlik etmeyecektir. O gün insan, yapayalnız bir şekilde Allah'ın karşısına çıktığında, tüm yapıp ettikleri önüne getirilecektir. İşte o an dünya hayatının geçici bir deneme yeri olduğunu istisnasız tüm insanlar idrak edeceklerdir. Ama o gün pişman olmak için artık çok geçtir.

Bu gerçekleri akıllarına getirmeyen insanların dine ve dünya hayatına yönelik çok farklı bir bakış açıları vardır. Hayatın eğitim-evlilik-iş üçgeni içinde bir koşuşturmadan ibaret olduğunu, bunların dışında bir hayatın mümkün olmadığını düşünürler. Bu nedenle de zihinlerini sadece bu üç konu meşgul eder. Olayları bu bakış açısına göre değerlendirir, kararlarını buna göre alır, buna göre uygularlar. Üzerinde derin derin düşünülmesi gereken konuları da bu bakış açılarına göre sıralarlar: Nasıl para kazanacakları, geleceklerinin nasıl olacağı, iş hayatında nasıl başarılı olacakları, evlilik hayatları, eğitimleri, kariyerleri… Elbette ki bunların tümü önemli konulardır ve üzerinde düşünülmesi gerekir. Ancak bu kişilerin içine düştükleri çok önemli bir yanılgı vardır. Bu kişiler sadece dünya hayatı ile ilgili konuları düşünürler ve hayatın en büyük gerçeği olan ölümü düşünmekten kaçarlar, çünkü bu kişileri ayette haber ve-

rildiği üzere **"... şeytan kışkırtmış ve uzun emellere kaptırmıştır."** (Muhammed Suresi, 25) Dünya hayatının hiç bitmemesini istemelerinin altında yatan neden de işte dünya hayatına yönelik uzun emelleri, gelecekten beklentileri ve yıllara yaydıkları hedefleridir. Bu hedeflerin ötesini, yani ahiret için de hazırlık yapmaları gerektiğini göz ardı ederler.

Kuran okumaktan ve Kuran'da bildirilen gerçekleri düşünmekten kaçtıkları için, başka insanların kendilerine bu apaçık gerçeği anlatmasına da fırsat vermezler. Oysa Kuran'ı okusalar ya da kendilerine yapılan davetlere kulak verseler, Allah'ın ayetlerde bildirdiği gerçeklerden haberdar olacak, Allah'ın hoşnut olacağı şekilde bir hayat sürdürmenin önemini ve aciliyetini kavrayacaklardır. Böylece kendileri ve yakınları için yarar sağlayacak, sonsuz cehennem azabından kurtulmayı umabileceklerdir. Bu kavrayış ve umut her insan için çok önemlidir, çünkü asıl varılacak yurt, sonsuz ahiret hayatıdır.

Allah Al-i İmran Suresi'nde şu şekilde bildirir:

Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. De ki: "Size bundan daha hayırlısını bildireyim mi? Korkup sakınanlar için Rablerinin Katında, içinde temelli kalacakları, altından ırmaklar akan cennetler, tertemiz eşler ve Allah'ın rızası vardır. Allah, kulları hakkıyla görendir." (Al-i İmran Suresi, 14-15)

Yukarıda da hatırlattığımız gibi genellikle insanların, yaşamları boyunca kendi anlayışlarına göre kurduğu bir düzenleri vardır. Ve bu düzenin, özellikle de tüm dünyaya bakış açılarının, diğer bir deyişle "hayat felsefelerinin" değişmesini kesinlikle istemezler. Zaten tarih boyunca Kuran'a ve elçilere karşı gösterilen direncin ve reddin altında da hep bu endişe yatmış-

tır. Çünkü hayatı boyunca benimsediği felsefenin değişmesi, kişinin yaşam biçimini de kökten değiştirecektir. Kuran'da Hz. Şuayb'ın davetine karşı kavminin verdiği cevap bu konuda çok önemli bir örnektir. Bu kıssada da anlatıldığı üzere kavmin en büyük korkusu eski hayatlarını ve mallarını terk etmektir. Bu durum ayetlerde şöyle haber verilir:

Dediler ki: "Ey Şuayb, atalarımızın taptığı şeyleri bırakmamızı ya da mallarımız konusunda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi senin namazın mı emrediyor? Çünkü sen, gerçekte yumuşak huylu, aklı başında (reşid bir adam)sın." (Hud Suresi, 87)

Hz. Şuayb'ın kavmine cevabı ise şu şekildedir:

Dedi ki: "Ey kavmim görüşünüz nedir söyler misiniz? Ya ben Rabbimden apaçık bir belge üzerinde isem ve O da beni Kendisinden güzel bir rızık ile rızıklandırmışsa? Ben, size yasakladığım şeylere (kendim sahiplenmek suretiyle) size aykırı düşmek istemiyorum. Benim istediğim, gücüm oranında yalnızca ıslah etmektir. Benim başarım ancak Allah iledir; O'na tevekkül ettim ve O'na içten yönelip-dönerim." (Hud Suresi, 88)

Bu kişiler o ana kadar sürdürdükleri batıl hayatlarından razıdırlar. Bu hayat tarzlarının ve alıştıkları sistemin değişmesini kesinlikle istemezler. Allah'ın **"Bizimle karşılaşmayı ummayanlar, dünya hayatına razı olanlar ve bununla tatmin olanlar ve Bizim ayetlerimizden habersiz olanlar; işte bunların, kazandıkları dolayısıyla barınma yerleri ateştir."** (Yunus Suresi, 7-8) ayetleriyle bizlere tanıttığı bu insanlar, kendilerini doğru yolda sanmaktadırlar.

Allah'ın zikrinden yüz çevirmişler ve **"Şu halde sen, Bizim zikrimize sırt çeviren ve dünya hayatından başkasını istemeyenden yüz çevir."** (Necm Suresi, 29) ayetinde bildirildiği gibi tek istediklerine, yani dünya hayatına kavuşmuş-

lardır. Ancak dünya hayatı geçici bir yararlandırmadan başka birşey değildir.

Kuran'da, **"O inkar edenler Müslüman olmayı nice kereler dileyecekler. Onları bırak; yesinler, yararlansınlar ve onları (boş) emel oyalayadursun. İlerde bileceklerdir."** (Hicr Suresi, 2-3) ayetlerinde bildirildiği gibi bu dünya hayatındaki oyalanma o kişilere kayıptan başka birşey artırmamaktadır. Allah dünya hayatına aldanarak din ahlakını unutanların, hesap günü pişmanlık duyacaklarını şöyle bildirmiştir:

> **"Onlar, dinlerini bir eğlence ve oyun (konusu) edinmişlerdi ve dünya hayatı onları aldatmıştı. Onlar, bu günleriyle karşılaşmayı unuttukları ve Bizim ayetlerimizi 'yok sayarak tanımadıkları' gibi, Biz de bugün onları unutacağız. (Araf Suresi, 51)**

İçlerindeki Şiddetli Büyüklük Duygusu Nedeniyle…

Bazı insanların Kuran'da bildirilen gerçeklerden kaçmalarının bir başka önemli nedeni ise içlerindeki şiddetli büyüklük duygusu yani kibirleridir. Kendi fikirlerinin, inançlarının, hayat tarzlarının doğruluğuna ve kusursuzluğuna o kadar inanmışlardır ki, bunlardan daha doğru bir fikrin, inancın varlığını asla kabullenmek istemezler. Böyle bir düşünce dahi onları rahatsız eder. Allah'ın **"Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o."** (Bakara Suresi, 206) ayetinde de bildirildiği gibi, insanı inkara sürükleyen de işte bu "büyüklük gururu" yani kibiridir.

Böyle insanlar Kuran'a davet edildiklerinde onu inkar ederler. Çünkü hak dine tabi olmaları demek, o ana kadar batıl bir inanca sahip olduklarını kabul etmek demektir. Yıllar boyunca yanlış bir yol izlediklerini, doğru yolda olmayan kişileri

kendilerine önder seçtiklerini ya da yazdıkları, okudukları, değer verdikleri tüm bilgilerin büyük bir yanılgı olduğunu öğrenmeleri demektir. Bu da onlar için büyük bir felakettir. Bu felaketi yaşamamak için, her türlü delili ile ispat edilse dahi sahip oldukları fikirlerin hezimetini kabul etmek istemezler. Çünkü kibirleri buna izin vermez. Kibirleri, ayette bildirildiği gibi "onları günaha sürükler".

Oysa yapmaları gereken Kuran'ın tek gerçek olduğunu idrak ettikten sonra, yanlış bir yol üzerinde olduklarını hemen kabul etmek, vicdanlarının sesine kulak vermek ve tevbe edip yepyeni bir hayata başlamaktır. Kolay olan ve Allah'ın hoşnut olacağı ahlak da budur. Aksi, hem dünyada hem de ahirette sıkıntılı bir hayat demektir. Allah inkar edenlerin içinde bulunduğu bu karanlık ruh halini, **"Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla bunları inkar ettiler. Artık sen, bozguncuların nasıl bir sona uğratıldıklarına bir bak."** (Neml Suresi, 14) ayetiyle bizlere bildirmektedir. Kibirleri bu insanları doğru yoldan engellemekte ve çok büyük bir ziyana uğratmaktadır.

Din ahlakından uzak insanların içlerindeki bu büyüklenme arzusunun bir sonucu da Hac Suresi'nde şu şekilde tarif edilir:

> **İnsanlardan kimi, hiçbir bilgisi, yol göstericisi ve aydınlatıcı kitabı olmaksızın Allah hakkında tartışır-durur. Allah'ın yolundan saptırmak amacıyla 'gururla salınıp-kasılarak' (bunu yapar); dünyada onun için aşağılanma vardır, kıyamet günü de yakıcı azabı ona taddıracağız. (Ey insan) Bu, senin ellerinin önden takdim ettikleridir. Şüphesiz Allah, kullar için zulmedici değildir. (Hac Suresi, 8-10)**

Ayetlerde de dikkat çekildiği gibi inkar edenler kibirleri nedeniyle kendileri gibi diğer insanları da Allah'ın yolundan çevirmek isterler. Bunun için hiçbir bilgileri olmadan tartışmalara girerler. Kuran'ı hiç okumamalarına, kendilerine yapılan da-

vetleri dinlememelerine, Kuran ahlakını bilmemelerine rağmen Allah hakkında tartışır ve gururla üstün gelmeye çalışırlar. Ancak insanların her yaptıklarıyla hesaba çekilecekleri ahiret gününde, bu kibirli davranışları kendilerine hiçbir fayda sağlamayacaktır. Aksine büyük bir pişmanlığa kapılacak ve ayette bildirildiği gibi, **"keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimiz'in ayetlerini yalanlamasaydık ve mü'minlerden olsaydık"** (Enam Suresi, 27) diyeceklerdir.

Fikri Saplantıları Nedeniyle...

İnkarcıların Kuran'ı dinlememelerinin, ondan kaçmalarının en önemli nedenlerinden biri şiddetli bir fikri saplantı içinde olmalarıdır. Daha önce de belirttiğimiz gibi atalarından öğrendikleri bilgiler, büyüklerinden öğrendikleri yanlış bazı gelenek ve görenekler, çevrelerinden gördükleri yaşam ve düşünce tarzları bu kişilerin hayata bakış açıları üzerinde çok büyük bir etki oluşturmuştur. Bunlar üzerinde en ufak bir değişiklik ya da yenilik fikri dahi onların çok şiddetli bir tepki göstermelerine neden olabilir. Hatta yenilikle, değişimle, hak bir gerçekle gelen kişilere karşı saldırgan, öfkeli ve tehditkar bir tutum takınmalarının nedeni de işte bu fikri saplantılarıdır.

Bu fikri saplantı adeta bir perde gibi insanların birbirlerini dinlemelerini ve görmelerini engellemektedir. Allah'a iman etmeye davet edilen fikri saplantı içindeki kişilerin cevapları Fussilet Suresi'nde şu şekilde bildirilmektedir:

Bilen bir kavim için, ayetleri (çeşitli biçimlerde, birer birer) 'fasıllar halinde açıklanmış' Arapça Kur'an (veya okunan) kitaptır; bir müjde verici ve bir uyarıcı olarak. Ama çoğu yüz çevirdiler. Artık onlar dinlemezler. Dediler ki: "Bizi kendisine çağırdığın şeye karşı kalblerimiz bir örtü içindedir, kulaklarımızda bir ağırlık, bizimle senin aranda bir perde vardır. Ar-

tık sen, (yapabileceğini) yap, biz de gerçekten yapıyoruz." (Fussilet Suresi, 3-5)

Aslında Kuran'a yapılan davet, insana batıl, hatalı ve yanlış düşüncelerinden arınma fırsatı sunan çok büyük bir imkandır. Böyle bir durumda akılcı olan tavır, bu daveti yapan kişiyi dinlemek, davet ettiği hak kitabı okumak ve sağduyuyla değerlendirmektir. Sağduyulu, açık görüşlü ve vicdan sahibi bir insan, daha doğru olduğunu gördüğü bir durumda, kendi fikirlerini terk etmekte bir sakınca görmeyecektir.

Fikri saplantı içinde olmak insanı akılcı, mantıklı, sağduyulu, tarafsız düşünmekten alıkoyar. Üstelik burada söz konusu olan, dünya üzerindeki her insanın yaşamakla sorumlu olduğu tek gerçektir. Allah'ın tüm insanlara gönderdiği Kuran, her insanın kurtuluş bulmak için teslim olması gereken yegane hak kitaptır. Herhangi bir konuyu dinlemeden, okumadan, dikkatle düşünüp değerlendirmeden reddetmek ancak sabit fikirli, yeni düşüncelere kapalı, dar görüşlü kimselerin tutumu olabilir. Ama Allah'ın insanlara uyulması için gönderdiği tahrif edilmemiş son hak kitap olan Kuran'ı dinlememek, ayetleri okumamak tüm bunlardan çok daha ciddi bir konudur. İnsanın dünyaya yönelik herhangi bir konuda yanlış bir fikre sahip olması belki ona çok büyük bir zarar vermeyebilir. Ama Allah'ın emirlerini dinlememe konusunda yaşadığı fikri saplantı, kişiyi sonucunda cehennem ateşine götürebilecek çok ciddi bir tehlikedir. Her insanın böyle bir duruma düşmekten şiddetle kaçınması gerekir.

Ayrıca insanın yapısında hep daha mükemmele yönelik bir arayış vardır. Daha güzel bir fikir, daha güzel bir düşünce, daha iyi bir bakış açısı insanı her zaman için kendine çeker. Ancak dinsizlik, insanın yaratılışına ters olan sabit fikirliliği makbul bir havaya sokar ve kişinin köhneleşmiş fikirlerine bağlılık göstermesine sebep olur. Olayları gerektiği gibi muhakeme etmesine izin vermez, önemli atılımlar ve köklü değişimler yapmasını engeller.

Bu zihniyeti metroların, uçakların, gemilerin, son derece gelişmiş teknoloji harikası ulaşım araçlarının olduğu koşullarda, bir başka kıtaya at arabasıyla gitmek isteyen bir kimsenin direnişine benzetebiliriz. Böyle bir durumda nasıl ki bu kişinin tutucu tavrı, onu teknolojinin bu nimetlerinden mahrum bırakıyor ve sıkıntısını da sadece kendi çekiyorsa, fikri bir saplantı içinde tüm sıkıntıları, zorlukları çeken, pek çok güzellik ve kolaylıktan mahrum kalan da yine insanın kendisi olur.

İnsanların saplantılı düşünceleri sadece dine bakış açılarıyla sınırlı kalmaz, tüm yaşamlarında kendini gösterir. Evlerinin dekorasyonunda hiçbir şekilde değişiklik yapmamaları, yeni teknoloji ürünlerine karşı ön yargılı yaklaşıp bu nimetlerden faydalanmamaları, yıllar boyunca aynı şekilde giyinip, aynı yemekleri yiyip, aynı şekilde eğlenip, aynı esprilere gülmeleri bu saplantılardan sadece birkaçıdır. Bu sabit fikirlilik düşünce biçimlerini çok köklü biçimde etkisi altına alır. Bundan dolayı yanlış da olsa senelerce aynı fikri savunup; aynı doğru ve yanlışlara sahip olurlar. Bu kurallar yüzünden özgür ve rahat düşünemez, yeni fikirler savunan kitapları okumaz ve öğrenmez, yeniliklerden zevk alamaz, hayat standartlarında en ufak bir iyileştirme dahi yapmazlar.

Bu konudaki en açık örnekler sıkça rastladığımız materyalist ve komünist felsefeyi benimseyen çevrelerdir. Bu kişileri hemen tanımak mümkündür. Giyim stilleri, saç şekilleri, konuşma üslupları, verdikleri örnekler yıllardan bu yana hiç değişmemiştir. Üzerinden asırlar geçmiş fikirleri savunur, bu fikirleri mutlak doğrular gibi gösterir, kişisel tecrübelerini her ortamda örnek olarak verirler.

Karl Marx'ın *Das Kapital*'ini, Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni*'ni ya da Mao'nun *Kızıl Kitap*'ını on yıllar boyunca kendilerine başucu kitabı edinir, bu kitapları tekrar tekrar okur, altlarını çizer, adeta ezberlerler. Bu kitaplardaki "tedavülden kalkmış" bilgileri ısrarla savunur, kitaplarda bir eksiklik, hata ya

da yanlış bir bilgi olabilme ihtimalini dahi kabul etmezler. Dünyada olan bitenleri takip etmedikleri ve bilimsel gelişmeleri yakından izlemedikleri ya da bunları görüp anlamak istemedikleri için hala bu kitaplardaki bilgileri "doğru ve bilimsel" zannederler. Büyük bir sabırla Marx'ın 19. yüzyılın karanlık sayfalarında kalmış öngörülerinin ve ütopyalarının gerçekleşmesini beklerler. 20. yüzyılın başlarında bilimsel gelişmeler karşısında yok olup giden Darwin'in iddialarının hala geçerli olduğunu zannederler. Sadece kendileri gibi düşünen kimselerle görüşür, yıllarca aynı gazeteyi okur, aynı filmleri tekrar tekrar seyrederler. En çok kullandıkları cümle ise "ben yıllardır hiç değişmedim, bundan 40 yıl önce neyi savunuyorsam, hala onu savunuyorum" sözüdür. Ancak unutulmamalıdır ki bu söz ancak mutlak doğruları savunan bir insan tarafından söylendiğinde makuliyet kazanır.

Değişime direnç göstermek, yeniliklerin karşısında durmak, farklı fikirleri hiç dinlemeden reddetmek bu kişilerin kendilerince gurur duydukları bir anlayıştır. Kendilerine önder bildikleri Marx, Mao ya da Darwin gibi kişilerin din karşıtı sözlerine o kadar gözü kapalı bir şekilde inanmışlardır ki, sadece bu sözden dönmemek için Kuran'ı ve Kuran ahlakını anlatan kitapları okumaktan şiddetle sakınırlar. Onları okumanın ya da öğrenmenin kendilerine çok büyük bir zararı olacağına inanmış, daha doğrusu inandırılmışlardır.

Oysa Kuran ahlakına davet edilmeleri, bu insanların geçmiş tecrübelerinden ders almaları, hatalarından çıkarımlar yapıp, daha iyisine yönelmeleri, daha güzelini, daha doğrusunu araştırmaları sabit fikirlerinden kurtulmaları için bir fırsattır. Ancak fikir saplantısı içindeki bu kimseler kendilerine tavsiyede bulunmak isteyen kişileri de küçük gördüklerinden, kendilerine yapılan teklifleri, samimi eleştirileri, iyi niyetli hatırlatmaları hiç düşünmeden reddeder, kendi körü körüne bağlandıkları

inançlarından asla vazgeçmezler.

Peki ama her türlü yeni bilgiye, yeni fikre, yeni anlayışa ya da bilimsel gerçeğe ön yargıyla yaklaşan bu kimseler, hiçbir fayda elde edemedikleri bu fikri saplantılarından neden vazgeçmezler?

İşte burada şeytanın insanlar üzerindeki etkisi karşımıza çıkar. Şeytan, inkar eden kişilere yaptıkları işleri süslü ve çekici gösterip, kendilerini doğru yolda sanmalarını sağlamaktadır. Vicdanlarının sesini dinlemeyen ve Kuran'dan kaçan bu kimseler ise şeytanın bu aldatmacasına kanmaktadırlar. Allah bu aldatmacayı şu şekilde bildirir:

... Kendi yaptıklarını şeytan süsleyip-çekici kıldı, böylece onları yoldan alıkoydu. Oysa onlar görebilen kimselerdi. (Ankebut Suresi, 38)

Doğruları görebilen, eksik yönlerini fark edebilen bu insanlar, şeytanın etkisiyle zamanla göremeyen, doğruları fark edemeyen, gerçeklere kulak tıkayan insanlar halini almaktadırlar. Gerçekten de fikir saplantısı içindeki bir kimseyle -kendi düşüncelerini, kendi anlayış biçimini kusursuz ve en doğru olarak gördüğünden- karşılıklı konuşmak, hatırlatmada bulunmak ya da fikir alışverişi yapmak pek mümkün değildir. Çünkü bu kimseler kendi fikirlerini paylaşmayan kimseleri dinlemeye, onların anlattıklarına kulak vermeye ve onlardan herhangi bir eleştiri duymaya tahammül edemezler.

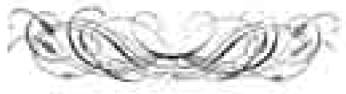
Akıl ve vicdan sahibi, hür düşünebilen bir insan kolaylıkla eksikliklerini fark edip doğru olanı teşhis edebilirken, fikri saplantılara sahip bir kimsenin kendini dışarıdan izleyip, değerlendirmesi söz konusu olmaz. Zaten bu kişilerin en önemli özelliği de bu sabit fikirleriyle övünmeleri, yıllarca değişmeyen düşünce sistemleri ve yaşam biçimleriyle kıvanç duymalarıdır.

Allah'ın **"Gerçekten bunlar (bu şeytanlar), onları yoldan alıkoyarlar; onlar ise, kendilerinin gerçekten**

hidayette olduklarını sanırlar" (Zuhruf Suresi, 37) ayetiyle de bildirdiği gibi bu kişiler, doğru yolda olduklarını sanmaktadırlar. Ancak gerçekler hiç de düşündükleri gibi değildir. Hesap günü geldiğinde artık düşünüp, hatırlamalar ve pişmanlıklar hayatlarını fikri saplantı içinde geçirmiş, hak olandan yüz çevirmiş insanlara bir fayda getirmeyecektir. Ayette şu şekilde bildirilir:

> **O gün, cehennem de getirilmiştir. İnsan o gün düşünüp-hatırlar, ancak (bu) hatırlamadan ona ne fayda? (Fecr Suresi, 23)**

KURAN'I DİNLEMEYENLERİN GİZLİ LİDERİ: ŞEYTAN

Kitabın ilk bölümünde insanların Kuran'ı dinlememelerine ve gerçeklerden kaçmalarına nelerin neden olduğunu ayetler doğrultusunda açıkladık. Bu nedenlerin yanı sıra bir de insanları, Kuran'daki gerçeklerden kaçmaya ve inkar etmeye teşvik eden, onları yanlış yola yönlendiren ve türlü yöntemlerle olumsuz şekilde etkilemeye çalışan bazı kimseler vardır. Bu kişiler, şeytanın telkinlerine sözcülük yapan ve çoğu zaman toplum üzerinde hakimiyet kurmuş, lider vasıflı kişilerdir. Amaçları ise dinsizliğin insanlar arasında yaygınlaşması için çalışmak, Kuran ahlakının yaşanmasını engellemektir.

Bu kişilerin sayıca çok fazla olmaları gerekmez. Toplum üzerinde maddi ve manevi anlamda etkin olan, ekonomik gücü ellerinde bulunduran veya toplumun düşünce yapısını yönlendirebilecek araçlara sahip kişiler olmaları yeterlidir. Bu şekilde istedikleri yöndeki telkinleri kolaylıkla kitlelere ulaştırabilir, insanları kolaylıkla yönlendirebilirler. Bu araçlar sayesinde insanların çoğunluğunu istedikleri şekilde düşündürmeyi, konuşturmayı, hayatlarını şekillendirmeyi başarırlar.

İnkar edenlerin önde gelenlerinin bu yanlış yönlendirmeleri genel olarak halk arasında teslimiyetle karşılanır. Bu kişilerin nihai hedeflerinin farkında olmayan, dünya hayatının koşuşturmasına kendini kaptırmış insanlar, neyin peşinde olduklarını ve

nasıl bir hayatın içine girdiklerini bilmeden bu kişilerin gösterdiği yolu izlerler. Onların ağızlarından çıkan her sözü hemen kabul eder, büyük bir titizlikle uygular ve tüm hayatlarını buna göre şekillendirmekten kaçınmazlar.

Tarih bu gibi kötülüğün önderleriyle doludur. Yakın tarihimizde Stalin, Hitler, Franco, Mussolini, Mao gibi eli kanlı liderler inkarcıların önderleri olmuşlardır. Bu kişiler, iktidar sahibi oldukları dönemlerde insanların tüm hayatlarını kendi kontrolleri altına almışlar, düşüncelerini, günlük hayatlarını, sosyal yaşamlarını bizzat kendileri yönlendirmişlerdir. Tüm iletişim araçlarını kendi düşünceleri doğrultusunda kullanmış, istedikleri şekilde eğitim verilmesini sağlamış, istedikleri kitapların okunmasına izin vermiş, istemediklerini toplu halde imha etmişlerdir. Farklı düşüncelerin varlığına dahi tahammül edememiş, aykırı tüm düşünceleri vahşice ortadan kaldırmışlardır. Dinsizliği insanlar arasında yaymak için her türlü yöntemi denemiş, kiliseleri, camileri tahrip etmiş, dini eğitimi ortadan kaldırmışlardır. Bu kişilerin yaptıkları, Kuran'da bildirildiği gibi, "insanları ateşe çağırmak" olmuştur. Allah Kasas Suresi'nde bu gibi tavırlar içindeki insanların durumunu şu şekilde bildirir:

> **Biz, onları ateşe çağıran önderler kıldık; kıyamet günü yardım görmezler. Bu dünya hayatında onların arkasına lanet düşürdük; kıyamet gününde ise, onlar çirkinleştirilmiş olanlardır. (Kasas Suresi, 41-42)**

Ayetlerde haber verilen bu inkarcı önderlerin güçlü telkinleri sayesinde, düşünemeyen, göremeyen, konuşamayan, akledemeyen insanlar ortaya çıkmıştır. Bu kişiler kendilerini yaratanın ve onlara hayat verenin Allah olduğunu göz ardı edip, önder kabul ettikleri kişinin sözüne göre hareket etmiş, onun hoşnut olmayacağı bir tavırda bulunmaktan korkmuşlardır.

İnkarcılar ise önderlerine olan bağlılıkta ve aksi bir fikre karşı yapılacak mücadele konusunda büyük bir kararlılık göstermişlerdir. Bu nedenle de bu kimselerin önderlerinin izni olmaksızın Allah'a iman etmeye davet eden kişileri dinlemeleri, onların kitaplarını okumaları ve Allah'a iman etmeleri mümkün değildir. Kuran'da bildirilen peygamberlerin hayatlarında da bunun örneklerini görmek mümkündür. Çünkü her kavmin içinde insanların elçilere iman etmelerini engellemeye çalışan önde gelenler olmuştur. Örneğin, Hz. Musa Firavun'un kavmini Allah'ın ayetlerine iman etmeleri için davet ettiğinde, kavmi Firavun'un görünürde güç sahibi olmasından dolayı onun önderliğini kabul etmiş ve onun verdiği emirlere doğruluğu-yanlışlığı üzerinde düşünmeden uymuşlardır. Ancak ayetlerde Firavun'un insanları ateşe çağıran bir önder olduğuna şöyle dikkat çekilmektedir:

Andolsun, Musa'yı ayetlerimizle ve apaçık olan bir delille gönderdik. Firavun'a ve onun önde gelen çevresine. Onlar Firavun'un emrine uymuşlardı. Oysa Firavun'un emri doğruya-götürücü (irşad edici) değildi. O, kıyamet günü kavminin önderliğine geçer, böylece onları ateşe götürmüş olur… (Hud Suresi, 96-98)

Bu liderler, kendilerine bağlı olan insanların nasıl yaşayacaklarına hakim oldukları gibi, nasıl düşüneceklerini de bizzat kendileri belirlerler. Örneğin Firavun'un her türlü delile rağmen Allah'ın varlığını kabul etmemekte direnmesi, hükmettiği topluluğu da aynı saplantı içine sürüklemiştir. Bu bakımdan Kuran'daki Firavun örneği, inkar edenlerin önderleri olan kimselerin, içinde bulundukları toplulukların inançları üzerinde nasıl bir baskı kurduklarının da açık bir göstergesidir:

(Firavun) Dedi ki: "Ona, ben size izin vermeden önce mi inandınız? Şüphesiz, o, size büyüyü öğreten büyüğünüzdür; öyleyse yakında bileceksiniz. Şüphesiz ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama kestireceğim ve sizin hepinizi gerçekten asıp-sallandıracağım." (Şuara Suresi, 49)

Ayette de görüldüğü gibi insanları hak dine inanmaktan engelleyen bu liderlerin en büyük özelliklerinden biri, toplumun üzerinde korku ile baskı kurmaya çalışmalarıdır. Bu nedenle de aynı Firavun örneğinde olduğu gibi türlü iftiralarla, tutuklama, halkın gözünde küçük düşürme, öldürme gibi tehditlerle insanları korkutarak, Allah'a iman etmekten engellemeye çalışırlar. Ancak göz ardı ettikleri bir gerçek vardır ki, o da akıl ve iman sahibi müminlerin ne tür bir baskı ya da tehditle karşılaşırlarsa karşılaşsınlar, Allah'tan başka hiçbir şeyden ve hiç kimseden kesinlikle korkmadıklarıdır. Çünkü iman edenler bilirler ki, insan yalnızca Allah'a karşı sorumludur ve yalnızca Allah'ın rızasını kazanmak için yaşamalıdır. Nitekim Firavun kıssasında da gördüğümüz gibi, Hz. Musa'nın getirdiği apaçık delilleri gören sihirbazlar, Allah'a olan imanları ve samimiyetleri nedeniyle Firavun'un tehditlerine itibar etmemiş ve Allah'a iman ettiklerini ifade etmişlerdir:

Ve sihirbazlar secdeye kapandılar. "Alemlerin Rabbine iman ettik" dediler. "Musa'nın ve Harun'un Rabbine". Firavun: "Ben size izin vermeden önce O'na iman ettiniz, öyle mi? Mutlaka bu, halkı buradan sürüp-çıkarmak amacıyla şehirde planladığınız bir tuzaktır. Öyleyse siz (buna karşılık ne yapacağımı) bileceksiniz." Muhakkak ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve hepinizi idam edeceğim." (Onlar da:) "Biz de şüphesiz Rabbimiz'e döneceğiz" dediler. "Oysa sen, yalnızca, bize geldiğinde

Rabbimiz'in ayetlerine inanmamızdan başka bir nedenle bizden intikam almıyorsun. Rabbimiz, üstümüze sabır yağdır ve bizi Müslüman olarak öldür." (Araf Suresi, 120-126)

Allah bir başka ayetinde iman eden sihirbazların Firavun'a karşı çıkarak aldıkları cesur kararlarını şöyle dile getirdiklerini bildirmektedir:

Dediler ki: "Bize gelen apaçık delillere ve bizi yaratana seni asla 'tercih edip-seçmeyiz. Neyde hükmünü yürütebileceksen, durmaksızın hükmünü yürüt; sen, yalnızca bu dünya hayatında hükmünü yürütebilirsin." (Taha Suresi, 72)

Önderlerine bağlılıktan ötürü kendi akıl ve vicdanlarıyla düşünmeyen, dolayısıyla da Kuran'ı rehber edinmeyenlerin örneği, Firavun izin vermediği için iman etmeyen kavmin durumuna benzemektedir. Bu insanlar, Allah'ın varlığından ve O'nun dışında hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin müstakil bir gücü olamayacağından gafil olduklarından, yaşadıkları korkunun ne kadar anlamsız olduğunun farkına varamazlar. Halbuki kendilerinden korktukları, dolayısıyla emrine girdikleri kimseler aslında hiçbir güçleri olmayan, Allah'ın yarattığı kadere tabi yaşayan kendileri gibi aciz insanlardır. Örneğin Firavun, yaşadığı dönemde halkına büyük bir baskı kurmuş ve zulmetmiş olan dünyada güç sahibi görünen bir liderdir. Ama ayetlerde haber verildiği gibi Firavun, **"ancak dünya hayatında hükmünü yürütebilir**". Ne sahip olduğu mal-mülk, ne kurduğu krallıklar onu ölümden kurtaramamıştır. Onun da kısa süren ömrü her insan gibi kaçınılmaz olan ölümle sonuçlanmıştır. Kavminin Allah'a iman etmesini engellemek için verdiği emirlerden ise geriye hiçbir şey kalmamıştır.

Nitekim önderlerinin telkin ve baskılarını mazeret göste-

rerek Kuran'ın emirlerinden kaçan insanlar, Allah'ın huzuruna çıkarıldıklarında korkup emirlerine uydukları bu liderlerden hiçbirini bir yardımcı ya da koruyucu olarak yanlarında bulamayacaklardır. Herkes tek başına hesap verecek ve tüm yapıp ettikleri eksiksiz olarak önlerine getirilecektir. Dolayısıyla küfrün önderlerinin dünyadaki güç, zenginlik, ihtişam, iktidar sahibi görünümleri yanıltıcıdır. Allah küfrün önde gelenlerinin, kendi nefislerine bile yardıma güçlerinin yetmeyeceğini şu şekilde belirtmiştir:

De ki: "Gece ve gündüz sizi Rahman (olan Allah)tan kim koruyabilir?" Hayır, onlar Rablerini zikirden yüz çevirenlerdir. Yoksa Bize karşı kendilerini, engelleyerek koruyabilecek ilahları mı var? Onların kendi nefislerine bile yardıma güçleri yetmez ve onlar Bizden yakınlık bulamazlar. Evet, Biz onları ve atalarını yararlandırdık; öyle ki, ömür onlara (hiç bitmeyecekmiş gibi) uzun geldi. Fakat şimdi, Bizim gerçekten yere gelip onu etrafından eksiltmekte olduğumuzu görmüyorlar mı? Şu halde, üstün gelenler onlar mı? (Enbiya Suresi, 42-44)

Allah'tan başka varlıkları güç sahibi kabul etmek, onların hakimiyetine girmek, bu kişilerin tüm düşünce, inanç ve ahlaki değerlerini yönlendirmelerine izin vererek, kendi inanç ve düşüncelerini yitirmek büyük bir gaflet ve akılsızlıktır. Aslında bu durum, düşünmeyen, iradesini kullanmayan, zayıf toplumlardaki güdülme psikolojisinden ileri gelir. Bu insanlara hazır olanı düşünmek, daha önceden denenmiş olanı uygulamak ve hiçbir sorumluluk almamak daha kolay geldiği için, kendileri düşünmeyi, okuyup öğrenmeyi, araştırmayı zor görürler. Hatta önder kabul ettikleri kişilerin hayatta olması gibi bir koşul gözet-

meksizin, bu kişinin bir kitabını okumayı onun bakış açısını benimsemek için yeterli görebilirler. Bu kişinin yorumunda bir sağlıksızlık ve sapkınlık var mı, ön yargılı mı taraflı mı diye düşünmeyip, bunları hesaba katmaksızın, kendilerine sunulan hemen her fikri yol gösterici edinirler. Marx'ın, Mao'nun, Lenin'in, Stalin'in, Mussolini'nin, Hitler'in, Darwin'in ve bunlar gibi daha pek çok dinsiz fikri ya da siyasi önderin insanların düşünceleri üzerinde hala bu kadar etkili olması bu anlayışın çok önemli bir örneğidir.

Ancak bu anlayış yanlış olduğu gibi, bir o kadar da tehlikelidir. İnsan bilgisizlikten, vicdanının sesini yeterince dinlemediğinden ve başka sebeplerden dolayı Allah'a iman etmesi için yapılan davetleri dinlememiş olabilir. Ancak doğruyu gördüğü anda, hemen kabul etmesi en akılcı olanıdır. Bile bile yanlışta ısrar etmek, direnmek, doğru olanı uygulamayı reddetmek çok büyük bir akılsızlıktır. Gerçekte doğruyu uygulamak güzel bir meziyetken, bunu bir zaaf olarak görmek, insanların ne düşüneceğini hesaplamak ve itibarını korumaya çalışmak insanı hem dünyada hem da ahirette asıl kayba uğratacak olandır. Halbuki bu kararı vermek ve kayıtsız şartsız Kuran'a ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetine uymak vicdanlı ve samimi , medeni ve cesur bir harekettir. Aynı zamanda bunu yapabilen insan ne kadar güçlü, dürüst ve sağlam karakterli olduğunu da kanıtlamış olur. Asıl zaaf, şeytanın telkinleri karşısında sessiz kalmak, şeytana itaat etmektir.

Şeytanın Fırkasından Olmak...

İnsanların hak dinle gelen elçilere ya da elçilerin yoluna davet eden samimi Müslümanlara karşı inkarcı tavırları tarih boyunca hep benzerlik göstermiştir. Kavmin ileri gelenleri elçinin

sözünü dinlemememek, çağırdığı hak dine uymamak için hep benzer mazeretler öne sürmüş, kaçmak için hep aynı yöntemleri kullanmışlardır. Peki bu benzerliğin, aynı sözlerle ve aynı tavırlarla karşılık vermelerinin nedeni nedir? Hepsinin birlikte ortak olarak okudukları bir kitap mı vardır? Yoksa bu kişiler ilk insan var olduğundan beri hep aynı kişinin yolunu mu izlemektedirler?

Bunun nedeni din ahlakından uzak kişilerin hep aynı yerden emir almaları, aynı önderin sözünü dinlemeleridir aslında. İnsanların Allah'a iman etmelerini, elçilerin sözüne itaat etmelerini, hidayet bulmalarını, Allah'ın hak kitabı olan Kuran'a uymalarını engelleyen bu önder "şeytan"dır. Önceki bölümde insanları inkara teşvik edenlerin toplumun liderleri olduklarından, insanları ellerindeki çeşitli araçlar ve türlü yöntemlerle etkileyerek, doğru yoldan saptırdıklarından bahsettik. Ancak maddi ya da manevi etki sahibi olan bu kişiler de aslında şeytanın emir ve telkinleriyle hareket etmekte, onun sözünü dinlemektedirler. Allah **"... Onlar o her türlü hayırla ilişkisi kesilmiş şeytandan başkasına tapmazlar"** (Nisa Suresi, 117) ayetiyle insanların şeytanın yolunu takip etmekle, hayırdan da uzaklaştıklarını bildirmektedir. Dolayısıyla şeytan bu kişilerin gerçek önderi olarak onları türlü vaatlerle saptırmakta, aynı onların halka yaptıkları gibi, türlü telkin ve vesveselerle Allah'ın hak dininden uzak tutmaktadır. Oysa insanlar şeytanı kendilerine dost ve veli edinmekle çok büyük azapla sonuçlanacak bir yola adım atmış olurlar. Çünkü Kuran'da bildirildiği gibi, **"... Şeytan, kime arkadaş olursa, artık ne kötü bir arkadaştır o."** (Nisa Suresi, 38)

İnsan şeytanı dost edindiği zaman onun tavsiyeleriyle, ilhamıyla ve emirleriyle hareket etmeye başlar. Bir işe başlamadan,

bir konuşma yapmadan ya da bir karar almadan önce hep bu sahte dostuna danışır. Her işini şeytanla istişare eder, şeytanla birlikte planlar. Allah bir ayetinde şu şekilde bildirmektedir:

İnsanlardan kimi, Allah hakkında bilgisi olmaksızın tartışır durur ve her azgın-kaypak şeytanının peşine düşer. Ona yazılmıştır: "Kim onu veli edinirse, şüphesiz o (şeytan) onu şaşırtıp-saptırır ve onu çılgın ateşin azabına yöneltir." (Hac Suresi, 3-4)

Ayette de bildirildiği gibi şeytanın dostu olanlar, onu kendilerine veli edinenler, Allah'ın dinine karşı savaş açanlar, şiddetli tartışmalara girenler ve doğru yoldan sapanlardır. Bu kişiler, şeytanın Allah'ın dinine karşı açtığı savaşta onun yanında yer alır, adeta onun ordusunun bir neferi haline gelirler. Böyle bir insan, ayette de bildirildiği gibi, **"... kendi Rabbine karşı (şeytana) arka çıkandır."** (Furkan Suresi, 55)

Şeytanın yapacağı ilk şey Allah'ın varlığını, her yeri sarıp kuşattığını ve insanların var oluş amaçlarını kendi tabilerine unutturmaktır. Allah, elçileri ve hak kitapları aracılığıyla insanlara, kendilerini yoktan yaratan, yaşatan, rızıklandıran ve güzel bir ahlak gösterdikleri takdirde kendilerine sonsuza kadar çok güzel bir hayat vaat ettiğini bildirir. İnsanlara bu yüzden Kendisine karşı sorumlu olduklarını ve Kuran ile bildirdiği sınırları korumakla mükellef olduklarını hatırlatır. Şeytan ise kendi fırkasına kimseye karşı bir sorumlulukları olmadığı, yaptıkları tavırların, söyledikleri sözlerin hesabını vermeyecekleri, insanın sadece kendine karşı sorumlu olduğu, dolayısıyla her türlü azgınlık ve sapkınlığı yaşamasında hiçbir sakınca olmadığı yalanlarını telkin eder. Örneğin Allah Kuran'da 5 vakit namazın kılınmasını emretmektedir. Namaz İslam'ın esaslarından biridir.

Değerli Peygamberimiz (sav) bir hadisinde şöyle buyurur:

> *"İslam (dini) beş (esas) üzerine kurulmuştur: Allah'dan başka hiçbir ilah olmadığına, Muhammed (sav)'in Allah'ın Resulü olduğuna şehadet etmek, namazı dosdoğru kılmak, zekatı vermek, beyt (-i Şerif)i ziyaret etmek ve Ramazan orucunu tutmaktır." (Riyazü's Salihin, İmamı Nevevi, Bedir Yayınları, s.668)*

Şeytan ise namazı kendince zor gösterecek bahaneler öne sürdürmeye çalışır. Kimi zaman işle ilgili bir toplantı, kimi zaman trafik sıkışıklığı, seyahat, uçağın ya da otobüsün saati, bazen vakit darlığı gibi durumlar insanın karşısına çıkabilir. Ancak iman edenler bunları güzel bir fırsat olarak görür ve namazlarını her ne olursa olsun mutlaka vaktinde kılma konusunda kararlılık gösterirler. İman sahibi olmayan, Kuran'ı rehber edinmeyen kimselerse şeytanın bu telkinlerini kolaylıkla kabul ederler. Allah Kuran'dan yüz çevirenlerin durumunu bir ayette şöyle haber vermektedir:

> **Onlara kendisine ayetlerimizi verdiğimiz kişinin haberini anlat. O, bundan sıyrılıp-uzaklaşmış, şeytan onu peşine takmıştı. O da sonunda azgınlardan olmuştu. (A'raf Suresi, 175)**

Bu telkinlere kapılanlar sanki hiç ölmeyecekmiş, dünyadaki hayatları hiç sona ermeyecekmiş gibi boşvermişlik ve umursuzluk içinde yaşarlar. Din ahlakını ve Allah'ın koyduğu sınırları görmezlikten gelerek mutlu bir hayat süreceklerini ümit ederler. Kendilerini kuşatan gerçekleri görmemek, gördükleri şeyleri ise unutmak, akıllarına getirmemek için özel bir çaba sarf ederler. Bunun için de Kuran dışı bir hayat seçerek, Kuran'da bildirilen gerçekleri düşünmemenin, bunlardan kaçmanın ve unutmaya çalışmanın kısacası Kuran'ı dinlememenin bir

çözüm olmasını isterler. Ancak yaptıkları hesaplar hiç de şeytanın onlara vaat ettiği gibi olmaz. Aksine Kuran ayetlerinden gaflet içinde geçirdikleri her dakika onlara mutlaka bir sıkıntı ve belayı da beraberinde getirir. Çünkü hiçbir kimseye karşı sorumlu olmayacağına ve yaptıklarından hesaba çekilmeyeceğine inanan bir insan için her türlü ahlaksızlığı, vicdansızlığı yapmak çok kolaydır. İşte bu nedenle de inkarcılar çoğu zaman inanmamakla kalmaz, aynı zamanda elçilerin söylediklerine veya hak kitapların kendilerine okunmasına dahi katlanamayarak, Allah'ın elçilerine ve iman sahibi müminlere karşı saldırgan bir tutum sergilerler. Tarihin her döneminde inkar eden insanların bu tarz tutumları birbirinin tıpatıp benzeri olmuştur. Çünkü onları yönlendiren yine aynı şeytani güçtür. Bu durum Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

... Gerçekten şeytanlar, sizinle mücadele etmeleri için kendi dostlarına gizli-çağrılarda bulunurlar... (Enam Suresi, 121)

Kuran'ın her ortamda üstün geleceği gerçeğinden habersiz, Allah'ın ayetleri konusunda sonuçsuz bir mücadele yürütenler de, şeytanın yolundan giderek, onun verdiği emirlere kendi akıl ve vicdanlarını kullanmaksızın uyarlar. Ancak şeytanın bu gizli çağrıları gerçekte onları çılgınca yanan bir ateşe götürecektir. Allah bu kişilerle ilgili Kuran'da şöyle haber veriri:

... İnsanlardan öyleleri vardır ki, hiçbir ilme dayanmadan, bir yol gösterici ve aydınlatıcı bir kitap olmadan Allah hakkında mücadele edip durur. Onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denildiğinde, derler ki; "Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız." Şayet şeytan, onları çılgınca yanan ateşin azabına çağırmışsa da mı (buna uyacaklar)? (Lokman Suresi, 20-21)

ŞEYTANIN İNSANLARI KURAN'DAN UZAKLAŞTIRMAK İÇİN VERDİĞİ EMİRLER

Kitabın önceki bölümlerinde inkar eden insanların gerçek liderinin şeytan olduğundan bahsettik. Kitabın bundan sonraki bölümlerinde de şeytanın inkar eden insanlara verdiği emirlerden ve bu emirlerle onları Kuran'dan nasıl uzaklaştırdığından bahsedeceğiz. Ancak ondan önce özellikle vurgulanması gereken, şeytanın ancak kendi fırkası üzerinde etkili olacağı gerçeğidir.

Şeytanın samimi bir kalple Rabbimize yönelen, çok büyük bir titizlikle O'nun emir ve tavsiyelerini uygulayan, sadece Allah'ın rızasını kazanabilmek için ihlasla salih amellerde bulunan ve her yaptıklarının karşılığını ahirette göreceklerini bilen insanlar üzerinde hiçbir gücü yoktur. Şeytanın gücü Allah'ın cehennem için özel olarak yarattığı insanlar üzerinde geçerlidir. Örneğin Allah tüm kadınlara tesettür ibadetini farz kılmıştır. Tesettür kadının Allah Katında ve inananlar nezdinde yücelmesini sağlayacak, onu her türlü bağımlılıktan ve sıkıntıdan kurtaracak bir vesiledir. Tesettürle birlikte ahlak, tavır, hal ve hareketlerin de Kuran'a ve sünnete uygun olması gerekir. Şeytan bunu zor göstermeye çalışır. Ancak mümin kadınlar tesettürün fıtratlarına en uygun olduğunu bilir ve bu farzı da gerekti-

ği gibi uygularlar. Şeytanın doğru yoldan saptırmak için gösterdiği tüm çabalar, kulağına fısıldadığı vesveseler, yaldızlı sözler iman edenler üzerinde etki etmez. Allah bu gerçeği ayetlerinde şu şekilde bildirmektedir:

Gerçek şu ki, iman edenler ve Rablerine tevekkül edenler üzerinde onun (şeytanın) hiçbir zorlayıcı-gücü yoktur. Onun zorlayıcı-gücü ancak onu veli edinenlerle, onunla O'na (Allah'a) ortak koşanlar üzerindedir. (Nahl Suresi, 99-100)

Bir başka ayette şeytanın bu durumu şöyle haber verilmektedir:

Benim kullarım; senin onlar üzerinde hiçbir zorlayıcı gücün (hakimiyetin) yoktur. Vekil olarak Rabbin yeter. (İsra Suresi, 65)

Bu nedenle de Allah iman edenlere Kuran'da, **"İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın, eğer müminlerseniz, Ben'den korkun."** (Al-i İmran Suresi, 175) şeklinde buyurmaktadır. Şeytan belki türlü yöntemlerle insanın anlık hatalara düşmesine neden olabilir, ancak Müslüman herhangi bir hataya düştüğünde, hemen bunu fark eder ve tevbe edip Allah'a sığınır. Araf Suresi'nde iman edenlere şu şekilde bildirilir:

Eğer sana şeytandan yana bir kışkırtma (vesvese veya iğva) gelirse, hemen Allah'a sığın. Çünkü O, işitendir, bilendir. (Allah'tan) Sakınanlara şeytandan bir vesvese eriştiğinde (önce) iyice düşünürler (Allah'ı zikredip-anarlar), sonra hemen bakarsın ki görüp bilmişlerdir. (Araf Suresi, 200-201)

Ancak inkar edenler bir kez şeytanın sözünü dinlemeye

başlamış, onu kendilerine veli edinmişlerdir. Şeytan onları korkuyla, tehditle, dünya hayatına yönelik türlü aldatmacalarla, vesveselerle, vaatlerle boyunduruğu altına almış ve her sözünü dinler hale getirmiştir. Artık onlar şeytanın fırkasının, isyankar ordusunun birer mensubudurlar. Şeytanın sözleri de onlar için birer talimat ve emir halini almıştır. Yapmaları gereken tek şey onun sözlerine itaat etmektir.

Şeytanın insanlara verdiği ilk emir ise Allah'ın varlığını inkar etmeleridir. Allah'ın **"Şeytanın durumu gibi; çünkü insana "İnkâr et" dedi..."** (Haşr Suresi, 16) şeklinde bildirdiği gibi o, insanlara ilk olarak Allah'ın varlığını inkar etmelerini söyler. Sonra diğer emirler de birbirini takip eder: Düşünme! Dinleme! Okuma! Öğrenme! Uzak dur! Yaklaşma ve Büyüklen!...

Şeytanın Emri: 'Düşünmeyin'

Düşünme yeteneği insana dünya hayatında verilen en büyük nimetlerden biridir. Çünkü insan, ancak düşünerek Allah'ın sonsuz gücünün, kainattaki kusursuz sanatının farkına varır. Yalnızca düşünen bir insan dünya üzerindeki her ayrıntının pek çok hikmetle yaratıldığını, ölümün yakın olduğunu ve dünya hayatında yerine getirmesi gereken bazı sorumlulukları olduğunu kavrar. Kuran'da pek çok ayette ancak düşünen insanların öğüt alabileceği, Allah'ın varlılığının delillerini ancak onların görebileceği bildirilmiştir. Nitekim Kuran'ın indiriliş amacı,**"(Bu Kuran,) Ayetlerini, iyiden iyiye düşünsünler ve temiz akıl sahipleri öğüt alsınlar diye sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır"** (Sad Suresi, 29) ayetinde haber verildiği gibi, insanların ayetler üzerinde iyice düşünmele-

ridir. Ancak insanların büyük bir bölümü düşünmeyi bir zorluk olarak görür. Hatta bu insanlar, düşünmenin hayatlarına ve kurulu düzenlerine zarar vereceğine inanırlar. Bu anlayışa göre "zararların en önemlisi", insana dünya hayatlarındaki sorumluluklarını hatırlatmak, içinde bulundukları gaflet halinden onları çıkartmaktır. Çünkü düşünmemek insanı, zihnin tamamen boşaltıldığı bir çeşit uykunun içine sürükler.

Bu uyku adeta bir büyü gibi kişiye tüm sorumluluklarını, niçin var olduğunu, hayattaki amacını, bir gün gelip öleceğini unutturur. Bu uykunun başka bir türü ise dünya hayatının günlük ve rutin işlerine kendini kaptırmaktır. Belki bu insanlar gün içinde pek çok şey düşünüyor, karar veriyor ya da çözümler üretiyor gibi gözükebilirler; ama gerçekte düşündükleri şeyler günlük koşuşturmacanın ayrıntılarından başka birşey değildir. Bu düşüncelerin hiçbiri insanın yaratılış amacı, dünya hayatının gelip geçici olduğu ve her canlının bir gün gelip toprak olacağı ile ilgili değildir. Ezberlenmiş, öğretilmiş, kalıplaşmış, alışılmış hareketler, konuşmalar ve tavırlar böyle insanların tüm hayatını o kadar kaplar ki asıl olan gerçekler üzerinde düşünmeye gerek dahi duymazlar.

Bu kişiler kendileri düşünmekten kaçtıkları gibi, başkalarının yaptıkları hatırlatmalardan da şiddetle kaçarlar. Allah'a iman etmeleri, O'nun rızası için yaşamaları ve Kuran ayetleri üzerinde düşünmeleri için yapılan çağrılardan yüz çevirirler.

Ancak dünya üzerindeki her şey ve her varlık bir amaç uğruna var edilmiştir. Allah kainattaki her ayrıntıyı insanların, üzerinde düşünmeleri için yaratmıştır. Nitekim Allah Kuran ayetlerinde, yeri, göğü ve ikisi arasındakileri kimin daha güzel davranışlarda bulunacağını denemek için yarattığını bildirmiş-

tir. İnsan kısa dünya hayatı boyunca tüm yapıp ettikleriyle denenmektedir. Kendisini yaratan ve ölümünden sonra tekrar diriltip, hesaba çekecek olan Allah'a karşı büyük bir sorumluluğu vardır. Kuran'ı okumak, dinlemek, ayetler üzerinde düşünmek ve anlayıp uygulamak da her insanın en başta gelen sorumluluklarından biridir. Allah bu gerçeğe, **"Onlar, yine de o sözü (Kur'an'ı) gereği gibi düşünmediler mi, yoksa onlara, geçmişteki atalarına gelmeyen bir şey mi geldi?"** (Müminun Suresi, 68) ayetiyle dikkat çekmektedir.

Düşünen kişi, kainattaki bu kadar ince nizamın ve kusursuz tasarım örneklerinin tesadüfen meydana gelemeyeceğine, var olan herşeyin bir yaratıcısı olduğuna kanaat getirecektir. Çevresindeki yaratılış mucizelerini derin derin düşündükçe Allah'ın varlığının delillerini, O'nun yarattığı detaylardaki hikmetleri görerek Allah'a teslim olacak ve sadece O'nun rızasını kazanmak için yaşayacaktır. Bu gerçeğin farkında olan şeytan insanların gaflet içinde bir hayat sürmelerini, Allah'ın ayetlerinden uzak durmalarını, bunun için de düşünmemelerini ister. Allah şeytanın bu hedefini bir ayetinde şu şekilde bildirir:

> **... Onlar(ı insanları saptırmak) için mutlaka Senin dosdoğru yolunda (pusu kurup) oturacağım. Sonra muhakkak önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım... (Araf Suresi, 16-17)**

Şeytan bu nihai hedefine ulaşmak için insanları gaflet haline düşürecek çok özel ortamlar hazırlar. Bunun için insanların zayıf yönlerini kullanarak ince planlar yapar, senaryolar oluşturur ve bunları insanların nefislerinin en çok hoşlanacağı, en çok zevk alacağı hale getirmeye çalışır. Din ahlakından uzak insanlar da böyle ortamlarda, iman eden kişilerin aksine Allah'ı unu-

tarak, ahireti hiç düşünmeyerek gaflet içinde bir ruh haline girerler.

Örneğin eğlence yerleri şeytanın bu ince planını kolaylıkla uygulamaya koyduğu mekanlardır. Çünkü din ahlakını yaşamayan insanlar, bu gibi yerlerde hiçbir şey düşünmeden, boş bir zihinle vakit geçirebilmektedir. Bu mekanlarda en değer verilen şeyler giyilen kıyafet, takılan takı, harcanan para ve çevredeki insanlardır. Kimsenin birbirini duyamadığı şiddetli bir müzik, dumandan kimsenin kimseyi göremediği puslu bir hava, patlayan flaşlar, yüksek sesli konuşmalar ve bağırtılar biraraya gelince, Allah korkusu olmayan insanların dikkatini kesinlikle toparlayamayacağı ve düşünemeyeceği ortam tamamlanmış olur.

Elbette insanların eğlenmeleri, neşe içinde olmaları, sohbetinden hoşlandıkları kişilerle beraber olmaları güzel nimetlerdir. Ancak, burada kastedilen ahiretin unutulduğu, Allah'ın adının anılmadığı ortamlardır. Yaratılış amacını tamamen unutmuş, Allah korkusunu kalbinde hissetmeyen, eğlenmek için değil buradaki gafil havayı yaşamak için vaktini böyle yerlerde geçiren kişilerin ne uyarıları düşünecek ne de anlayacak halleri kalmaz. Zaten böyle kişilerin, bu tür mekanları tercih edişlerindeki sebeplerden biri de "herşeyi unutmak" ve "düşünmemek"tir ki, bunu da sık sık dile getirirler. Böyle mekanlara, kendi ifadeleriyle "kafasını boşaltmak için gelen" bir insan, on dakika önce aklı başında davranırken, bir anda her türlü taşkınlığı normal karşılamaya başlar. Yine kendi ifadeleriyle "çılgınca eğlenmek" adına her türlü ahlaksızlığı makul karşılar, olan bitenlere karşı duyarsızlaşır. Nitekim bu tür ortamlardaki tabak kırıp dökmeler, masa devirmeler, peçete atmalar, ceket

yakmalar, küfürlü sözlerle insanlara sataşmalar, tehdit savurmalar ve kavgalar sıkça yaşanan gaflet manzarasının sadece küçük bir bölümünü yansıtır.

Bu gibi ortamlarda Allah korkusu hissetmeyen insanların zihinlerinden faydalı bir düşüncenin geçmesi neredeyse imkansızdır. Kaldı ki böylesine kontrolden çıkmış, şiddet ve ahlaksızlığın teşvik edildiği bir ortam, burada bulunan kişilerin tam anlamıyla şeytanın telkinlerine açık duruma gelmesine zemin oluşturur. Ve böylelikle şeytan insanların, "düşünmeyin!" şeklindeki emrine itaat etmelerini sağlamış olur. Allah, **"Onlardan güç yetirdiklerini sesinle sarsıntıya uğrat, atlıların ve yayalarınla onların üstüne yaygarayı kopar, mallarda ve çocuklarda onlara ortak ol ve onlara çeşitli vaadlerde bulun..."** (İsra Suresi, 64) ayetiyle de şeytanın bu yöntemine dikkat çekmektedir.

İnsanların yoğun bir gaflet içinde yaşadıkları bu hayat, günümüzde sadece eğlence mekanları ile kısıtlı değildir. Bağırtıyla, gürültüyle, taşkınlıklarla insanların Allah'ın ayetlerini düşünmekten uzaklaştırıldıkları her ortam, şeytanın yukarıda bahsettiğimiz planının bir parçasıdır. Futbol maçlarında tribünleri, konserler sırasında stadyumları dolduran kalabalıkların oluşturdukları ve benzeri ortamlarda, şeytan aynı yöntemlerle kimi insanları düşünmekten uzaklaştırmaktadır. Birçok insan böyle yerlere eğlenmek, keyifli bir spor karşılaşması izlemek ya da güzel bir ses dinlemek için değil, insanlara bağırmak, kavga etmek, olay çıkartmak kısacası her türlü çirkin tavrı göstermek için gelir. Üstelik böyle yerlerde bir iki kişi değil, binlerle, on binlerle sayılabilecek bir kalabalık, toplu olarak birbirlerini

etkileyebilir ve topluca gafil bir havaya girebilir.

Böyle bir ortamda birçok insan Allah'ın kendisini her yönden sarıp kuşattığını, her an ölüm melekleriyle karşılaşabileceğini aklına getirmeyebilir.

Benzer mekanları gaflete kapılmak için bir fırsat olarak değerlendiren ve gerçeklerden kaçan insan, ölüm meleklerini hiç beklemediği bir anda karşısında gördüğü zaman artık herşey için çok geçtir. Çünkü kişi dünya hayatını boş amellerin peşinde geçirmiş ve Kuran ayetlerini düşünmekten şiddetle kaçmıştır. Düşünmemek için türlü yöntemler denemiş, şeytanın oyunlarına kanmıştır. Oysa ölümü, hayatın geçiciliğini, Allah'a karşı sorumluluklarını düşünen bir kimsenin böyle gafil bir hali kabullenmesi mümkün değildir. Allah'ın her an canını alabileceğini ve ağzından çıkan her söz, aklından geçen her düşünce ve yaptığı her hareketten hesaba çekileceğini bilen bir kişi, nasıl bir ortamda olursa olsun bu gerçekleri aklından çıkarmaz ve gaflete kapılmaz.

Unutulmamalıdır ki, bir mekanda, Kuran ahlakına uygun şekilde eğlenmek yerine taşkınlık yapan bir kişiye de, o taşkınlıkları teşvik edenlere de, masaları devirip pervasız şekilde israf edenlere de ölüm aynı yakınlıktadır. Belki o kişi dışarı çıkar çıkmaz ölüm melekleriyle karşılaşacak, hiç beklemediği bir anda kendini Allah'ın karşısında hesap verirken bulacaktır.

İşte ölüm insana bu kadar yakınken, kişinin gaflet içinde hayatına devam etmesi, freni kopmuş bir kamyonun hızla üstüne geldiğini gördüğü, çarpıp onu parçalayacağını bildiği halde imkanı varken önünden çekilmemesine benzemektedir. Kişi isterse ömrü boyunca yüzlerce, binlerce kez taşkınlıklar sergile-

miş, hatta bütün hayatını böyle geçirmiş olsun, ölüm melekleri canını alırken tüm yaşadıklarını geride bırakacaktır. İnsan eğer bu zamanlarını Allah'ın varlığından gaflet içinde geçirdiyse o gün, cahiliye toplumlarında "dünyayı doya doya, hakkıyla yaşamak" şeklinde ifade edilen bu hayatın, kendisine kayıptan başka birşey getirmediğinin farkına varacaktır. Rabbimizi ve hesap gününü unuttuğu için yaptığı her türlü taşkınlığın pişmanlığını yaşayacaktır. Allah Kuran'da inkarcıların gaflet içindeyken, kendilerine gelen hatırlatmalara verdikleri tepkileri şöyle bildirmektedir:

İnsanları sorgulama (zamanı) yaklaştı, kendileri ise gaflet içinde yüz çeviriyorlar. Rablerinden kendilerine yeni bir hatırlatma gelmeyiversin, bunu mutlaka oyun konusu yaparak dinliyorlar. Onların kalpleri tutkuyla oyalanmadadır... (Enbiya Suresi, 1-3)

"Düşünmenin İnsana Zarar Vereceği" Yanılgısı

Cahiliye toplumlarında "düşünmenin insana zarar verdiği" şeklinde batıl bir inanış hakimdir. Bu büyük yanılgı, aslında şeytanın, insanların Allah'ın ayetleri üzerinde düşünmelerini engellemek için kullandığı başka bir taktiktir. Şeytan insanlara verdiği bu telkin sayesinde düşünmenin onları zora sokacağı, yorulmalarına sebep olacağı gibi bir telkinde bulunarak, onları Kuran'dan uzak tutar. Hatta cahiliye toplumunda fazla düşünmenin insanı delirteceğine inanılır. Bu inanç, şeytanın diğer oyunları gibi bir aldatmacadır. Aksine insan düşünmediğinde, düşünmemesinden kaynaklanan akılsızlıklardan ötürü pek çok sıkıntı yaşar.

Aynı şekilde insanların çoğu ölüm, ahiret gibi konular üze-

rinde düşünmenin de sorumluluklarını hatırlatacağını bildiklerinden, bu konuları da düşünmemeyi kendilerince bir çözüm olarak görürler. Bu bakımdan düşünmemek insanların kendi kendilerini kandırmak ve gerçekleri görmezlikten gelmek için kullandıkları en yaygın yöntemlerden biridir. Ancak düşünmediklerinde sorumlulukların ortadan kalkacağı yönündeki inanç çok büyük bir yanılgı, büyük bir aldatmacadır. İnsan istese de istemese de, düşünse de düşünmese de, sorumluluklarında bir eksilme ya da farklılaşma olmayacaktır. Çünkü Allah herkesi iman etmekle ve Kuran ahlakını yaşamakla sorumlu kılmıştır. Her insan dünya hayatında denenmektedir ve er ya da geç görmezden geldiği gerçeklerle yüz yüze gelecektir.

Düşünmemenin getirdiği sonuçlardan bir diğeri ise bu kimselerin etraflarında gelişen olaylardan, ya da bizzat kendi tecrübelerinden ibret almamalarıdır. Allah'ın insanların düşünüp davranışlarını düzeltmeleri için yarattığı olaylar bu kimseler üzerinde hiçbir değişikliğe sebep olmaz. Dünyada her an meydana gelen tüm olayların tesadüf eseri geliştiğine kendilerini inandırarak, yaşadıkları ibret verici olayların hikmetlerini takdir edemezler. Allah inkarcıların bu özelliğinden şöyle bahsetmektedir:

> **Görmüyorlar mı ki, gerçekten onlar her yıl, bir veya iki defa belaya çarptırılıyorlar da sonra tevbe etmiyorlar ve öğüt alıp (ders çıkarıp) düşünmüyorlar. (Tevbe Suresi, 126)**

Oysa büyük felaketler, dünya hayatındaki şiddetli belalar ve sıkıntılar insanları düşünmeye sevk edecek çok önemli olaylardır. Fakat inkarcılar bu gibi olayları bir tartışma konusu haline getirir, olayların tesadüflerin bir eseri olduğunu dile getir-

meye başlar ve bu şekilde düşünmekten kaçarlar. Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi **"... Atalarımıza da (bazen) şiddetli sıkıntılar (bazen de) refah ve genişlikler dokunmuştu..."** (Araf Suresi, 95) der, ve gaflet içindeki yaşamlarına devam ederler. Her belayı ve felaketi tesadüflerle, doğal nedenlerle açıklamaya çalışır, bunun bir hatırlatma olduğunu unutmaya, düşünmemeye çalışırlar. Başlarına gelen felaketleri anlamazlıktan gelerek, "tesadüflerin yanılgısı, büyük bir doğa olayı, zaten bekleniyordu, her toplumda böyle olaylar olur, büyük bir şanssızlık" diyerek, kendilerince bir açıklama getirirler. "Bu Allah'tan bizlere gelen bir uyarıydı" diyemez, böyle bir ihtimali dile getirmekten dahi çekinirler. İşte bu da şeytanın bir diğer taktiğidir.

Dünyada insanın başına gelen her türlü felaket, bela, sıkıntı ya da ahiretteki azabı hatırlatan herhangi bir olay Allah'ın insanlara lütuf olarak tanıdığı fırsatlardır. Allah dünya hayatındaki bu sıkıntıların şiddetini belirli bir derecede tutarak, insanların Kendisinden korkup sakınmalarını ve bu olaylardan ibret alarak, davranışlarını düzeltmelerini istemektedir. Bir ayette Allah dünyevi azapların hikmetini şöyle bildirmektedir:

> **Andolsun, Biz onlara belki (inkarcılıktan) dönerler diye o büyük (uhrevi) azabdan önce, yakın (dünyevi) azabtan da taddıracağız. Kendisine Rabbinin ayetleri hatırlatıldıktan sonra, yüz çevirenden daha zalim kimdir?... (Secde Suresi, 21-22)**

Allah bu vesileyle insanlara ölümün yakınlığını, insanın her hareketinden sorumlu olduğunu, dolayısıyla emir ve yasaklarını uygulamaları gerektiğini hatırlatmaktadır. Ancak inkarcılar, şiddetli kibirleri nedeniyle tüm hatırlatmaları bir eğlence konu-

su haline getirir ve inkarlarını daha da artırırlar. Nitekim kendilerine Allah'ın azabından korkmalarını, Allah'ın ayetlerine uymalarını hatırlatan elçilere **"Eğer doğru söylüyorsanız, şu tehdit (ettiğiniz azab) ne zamanmış?"** (Mülk Suresi, 25) şeklinde meydan okuyan cevaplar verirler. Ya da **"Andolsun, bu tehdit, bize ve bizden önceki atalarımıza yapılmıştı; bu, geçmişlerin uydurma masallarından başka bir şey değildir."** (Mü'minun Suresi, 83) gibi ifadeler kullanarak çirkin bir cesaret gösterirler. Oysa Allah Araf Suresi'nin 95. ayetinde bu çirkin davranışlarının karşılığında bu kişilerin **"kendileri hiç şuurunda değilken, kıskıvrak yakalandıklarını"** ve çok büyük bir azabı hak ettiklerini haber vermektedir. Al-i İmran Suresi'nde insanlar, o zorlu günde tüm insanların nasıl bir ruh halinde olacakları hakkında düşünmeye şöyle davet edilirler:

> **Her bir nefsin hayırdan yaptıklarını hazır bulduğu ve her ne kötülük işlediyse onunla kendisi arasında uzak bir mesafe olmasını istediği o günü (düşünün). Allah, sizi Kendisinden sakındırır. Allah, kullarına karşı şefkatli olandır. (Al-i İmran Suresi, 30)**

Şeytanın Emri: "Yaratılışın Delillerini Görmezden Gelin"

Kainattaki her bir ayrıntı, doğadaki ve canlılardaki kusursuz sistemler son derece mükemmel bir düzene sahiptir. İçinde yaşadığımız evrenin en büyüğünden en küçüğüne kadar hangi parçasını incelersek inceleyelim, her birinin bilinçli bir yaratılışın delillerini ortaya koyduğunu görürüz. Asla şaşmayan bir düzen içinde yörüngelerinde ilerleyen gök cisimlerinden

canlılığın devamı için gerekli olan atmosferdeki gazların dengesine, insanın yaşamını devam ettirebilmesi için özel olarak tasarlanmış bedeninden, her biri ayrı bir uzmanlık gerektiren hücre, protein, DNA, atom gibi en küçük parçalara kadar genellemekle bitiremeyeceğimiz binlerce detay vardır. Tüm bunlar en mükemmel şekilde var edilmiştir ve kusursuz bir şekilde varlığını sürdürmeye devam etmektedir.

Ancak inkarcılar Allah'ın varlığına ve birliğine dair sayısız delili görmezden gelir, canlıların varlığını başıboş tesadüflerle açıklamaya çalışırlar. İnsanın vücudundaki kusursuz tasarımı, doğadaki canlılardaki yaratılış mucizelerini, kirazın, çileğin, portakalın tadını, gülün, menekşenin, hanımelinin kokusunu, kusursuz görünüşlerini, gökyüzündeki yıldızların, Ay'ın, Güneş'in benzersiz özelliklerini kör tesadüflere bağlar, yaratılış gerçeğini reddetmek için her yönteme başvururlar. Bu kişilerin nihai iddiası, kainattaki her bir ayrıntının milyonlarca yıl süren başıboş bir tesadüf sürecinin sonucunda, şuursuz atomların biraraya gelmeleriyle meydana geldiğidir. Bu konuda karşımızdaki en net örnekler evrim teorisini körü körüne savunup, çevremizi saran milyonlarca yaratılış delilini görmezden gelen evrimci bilim adamlarıdır.

Hücrenin varlığından dahi haberdar olmayan, 19. yüzyılda yaşamış Charles Darwin adında amatör bir biyolog tarafından ortaya atılan bu teori, günümüz bilimsel gelişmeleri karşısında çok büyük bir hezimete uğramıştır. Ancak bu teorinin en önemli özelliği dini inkar eden materyalist ideolojilere hayat bulabilecekleri sözde bilimsel bir zemin hazırlaması olmuştur. Bu nedenle de evrim teorisi -bilim karşısındaki büyük yenilgisine rağmen- materyalist bilim adamları tarafından ayakta tu-

tulmaya çalışılmaktadır. Bu bilim adamları yaratılış gerçeğini inkar etmek uğruna bilimin gerçeklerini görmezden gelmekte, delillere itibar etmemektedirler. Onları en çok rahatsız eden, şey ise yaratılış gerçeğinin delilleriyle ortaya konması ve evrim teorisinin açmazlarının, eksiklerinin ve hatalarının bilimsel kaynakların ışığında gözler önüne serilmesidir. Evrimci bilim adamlarının evrim teorisine olan bağlılıkları artık bilimsel bir yaklaşımdan çıkmış, fikri bir saplantı, körü körüne bir bağlılık halini almıştır.

Kuran'da kendilerine Allah'ın varlığının delilleri getirildiği halde, atalarının dinine olan bağlılıkları nedeniyle inkarda direnen kavimler örnek olarak verilmektedir. Her türlü delile rağmen inanmamakta direnmeleri inkarcıların ortak bir karakteri ve özelliğidir. Allah Kuran'da inkarcıların bu yönlerini pek çok ayetle haber vermektedir:

Andolsun, sizden önceki nesilleri, resulleri kendilerine apaçık deliller getirdiği halde, zulmettikleri ve iman etmeyecek oldukları için yıkıma uğrattık... (Yunus Suresi, 13)

Günümüzde yaratılışı inkar edenler de yukarıdaki ayette haber verilen önceki nesiller gibi iman etmekte direnmektedirler. Bu kişiler apaçık bilimsel delillere rağmen, evrenin ve tüm canlıların tesadüfler sonucu meydana geldiğini, tesadüf eseri yaşadıkları bir dünyada hiç kimseye karşı bir sorumluluklarının olmayacağını iddia edebilmekte ve Kuran'dan yüz çevirmektedirler. İnançlı insanlar çevrelerindeki her yaratılış delilini hayranlıkla ve dikkatle izlerken, Allah'ın yaratışındaki ihtişam karşısında her gün hayranlıkları kat kat artarken, diğerleri bu delilleri göremeyecek kadar körleşmişlerdir. Kuşkusuz bu, söz

konusu insanların vicdanlarının körelmesinin ve Allah'ın hak kitabından uzaklaşmalarının bir sonucudur.

İnsanların gerçekleri görmezlikten gelmelerinin ardında yatan gizli neden ise, onların inkar etmeleri için çok ciddi bir çaba içinde olan şeytandır.

Kuran'da, **"Kim Rahman'ın zikrini görmezlikten gelirse, Biz bir şeytana onun 'üzerini kabukla bağlattırırız'; artık bu, onun bir yakın dostudur. Gerçekten bunlar (bu şeytanlar), onları yoldan alıkoyarlar; onlar ise, kendilerinin gerçekten hidayette olduklarını sanırlar"** (Zuhruf Suresi, 36-37) ayetlerinde de bildirildiği gibi şeytan bu insanları doğru yoldan alıkoymaktadır. Allah'ın kusursuz plan ve tasarımı her yeri kaplamışken, şeytan inkar edenleri gerçeklerden uzaklaştırmakta, dünyevi meşgalelerle oyalayarak onların bu delilleri görmezden gelmelerine neden olmaktadır.

Şeytanın oyununa kapılan bu insanlar, kendilerine hakkı söyleyen insanlara şiddetle karşı çıkmaktadırlar. Bu durum onların iman edenlere karşı öfkelenmelerine, kin ve nefret duymalarına neden olmaktadır. İnkarcıların Allah'ın varlığına dair delillerin kendilerine gösterilmesinden ve anlatılmasından duydukları rahatsızlığı Allah bir ayette şöyle bildirmiştir:

> **... Elçileri onlara apaçık delillerle gelmişlerdi de, ellerini ağızlarına götürüp (öfkelerinden ısırdılar) ve dediler ki: "Tartışmasız, biz sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyleri inkar ettik..." (İbrahim Suresi, 9)**

Bu konuyu önemli kılan asıl sebep, inkar edenlerin gerçekleri -Allah'ın varlığına dair delilleri ve Kuran'ın hak kitap olduğunu- kasıtlı olarak görmezden gelmeleridir. Bu kimseler bu

gerçekleri bile bile inkar eder, düşünmek istemezler. Allah'ın **"… Oysa onlardan bir bölümü Allah'ın sözünü işitiyor, (iyice algılayıp) akıl erdirdikten sonra, bile bile değiştiriyorlardı."** (Bakara Suresi, 75) ayetinde bildirdiği gibi akıl erdirmekte, ama inkar etmektedirler. Çünkü yaratılış gerçeğini fark etmek, Allah'ın eşsiz sanatını takdir edebilmek için uzun uzun düşünmeye, saatlerce araştırmaya ya da okumaya gerek yoktur. İnsan vicdanının sesini dinleyip, samimi bir kalple biraz dikkat sarf ettiği, birkaç saniye düşündüğü takdirde yaratılış gerçeğini inkar edemeyecek duruma gelecektir. Yapması gereken tek şey vicdanının sesine kulak vermesi ve şeytanın yöntemlerine karşı dikkatli olmasıdır.

Şeytanın Emri: "Büyüklenin"

Allah'ın ayetlerine iman etmeyenlerin, O'nun emir ve yasaklarına itaat etmeyenlerin ortak özelliklerinden biri de "kibir ve kendi aklını beğenme"dir. Şeytan insanlara büyüklenme hissi vererek insanları Allah'a teslim olmaktan, Kuran ayetlerini dinlemekten alıkoyar.

Allah'ın **"Ona ayetlerimiz okunduğunda, sanki işitmiyormuş ve kulaklarında bir ağırlık varmış gibi, büyüklük taslayarak (müstekbirce) sırtını çevirir. Artık sen ona acı bir azap ile müjde ver."** (Lokman Suresi, 7) ayetiyle bildirdiği gibi insanlar enaniyetleri nedeniyle ayetlerden yüz çevirir.

Şeytan insanlara şiddetli bir büyüklenme duygusu vererek, herşeyi en doğru ve eksiksiz şekilde kendisinin bildiğine inandırır. Bu nedenle de kişi çevresinden gelen hatırlatmalara, tavsiye ve eleştirilere açık olmaz, bunlara alayla ve kibirle karşılık

verir. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi yol gösterici tanımadığı gibi, sadece kendi inancından vazgeçmemek uğruna yanlış olduğunu gördüğü şeylerden dahi vazgeçemez. Kendi fikrinin bazı eksiklikleri, hatalı yönleri olduğundan biraz olsun şüphe etse dahi doğruyu görebilecekken, hiçbir konuda ikna edilemeyen, inatçı, sabit fikirli ve kuralcı bir karaktere sahip olur.

Bu nedenle de kendine yapılan daveti samimiyetle değerlendirmez, yanlış anlar, iman edenlerin bu davetle kendine karşı bir üstünlük sağlamak peşinde olduğunu düşünürek kendini kandırır. İman edenlerin hiçbir karşılık beklemeden, sadece Allah'ın rızası için insanlara Kuran ahlakını anlattıklarına bir türlü inanmak istemez. İnkarcıların bu genel kanaatine, geçmiş kavimlerin önde gelenleri ile ilgili bir ayette şöyle dikkat çekilmektedir:

Bunun üzerine, kavminden inkara sapmış önde gelenler dediler ki: "Bu, sizin benzeriniz olan bir beşerden başkası değildir. Size karşı üstünlük elde etmek istiyor. Eğer Allah (öne sürdüklerini) dilemiş olsaydı, muhakkak melekler indirirdi. Hem biz geçmiş atalarımızdan da bunu işitmiş değiliz." (Müminun Suresi, 24)

Ancak unutulmamalıdır ki kibir ve büyüklenmenin kişiye verdiği kayıplar çok büyüktür. Boş bir gurur savaşı veren inkarcılar öncelikle doğruyu yanlıştan ayırt etme ve yapmakta oldukları yanlışlardan dönme, kendilerini ıslah etme gibi çok önemli bir fırsatı kaybetmiş olurlar. Kendilerinde bir hata olabileceğini asla kabul etmedikleri için, eksikliklerini giderme, kendilerini geliştirme imkanları da olmaz. Çünkü her türlü davete daha baştan kapıyı kapatmışlardır. Hatırlatılanların kendi yararlarına olup olmadığını değerlendirmeyi bile düşünmezler. Kendi fikirlerinin, düşüncelerinin ve inançlarının doğruluğun-

dan o kadar emindirler ki, kendilerinden daha akıllı bir kişinin olabileceğine ihtimal dahi vermezler. Dolayısıyla kendi fikirleri, teşhisleri, yöntemleri üzerinde kimseyi, kısacası kendileri dışında hiçbir otoriteyi tanımazlar. Büyüklük gururunun kişiyi Allah'a karşı isyana sürükleyebileceğini, Allah bir ayetinde şöyle haber verir:

Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır… (Bakara Suresi, 206)

Nitekim geçmişte Firavun da Hz. Musa'nın peygamberlik makamını ve onun Allah'a boyun eğmesi yönündeki tekliflerini gururuna yedirememiş ve kendisinin böyle bir makama gerek güç gerekse maddi imkanlar bakımından daha çok layık olduğunu düşünmüştür. Boş bir büyüklenme içine girerek Allah'a başkaldırmış, kendisine anlatılanları dinlememiş, kibiri nedeniyle Allah'ın ayetlerinden yüz çevirmiştir. Aynı şekilde kavmine de Allah'ın ayetlerinden yüz çevirmeleri yönünde baskı uygulamıştır. Taha Suresi'nde Firavun'un kavmine şu şekilde seslendiği bildirilir:

(Firavun) Dedi ki: "Ben size izin vermeden önce O'na inandınız öyle mi? Şüphesiz o, size büyüyü öğreten büyüğünüzdür. O halde ben de sizin ellerinizi ve ayaklarınızı çapraz olarak keseceğim ve sizi hurma dallarında sallandıracağım. Siz de elbette, hangimizin azabı daha şiddetliymiş ve daha sürekliymiş öğrenmiş olacaksınız." (Taha Suresi, 71)

Kibir ve gururundan kaynaklanan zorbalığıyla ve zulümleriyle anılan Firavun da bu bakımdan şeytanın tam etkisi altına girmiş, onun emirlerini eksiksizce uygulamış bir kişiydi. Onun bu azgın karakterini Allah **"ölçüyü taşıran bir mütekebbir-**

di" (Duhan Suresi, 31) ayetiyle haber vermiştir.

İnsana bu müstekbir ahlakı emreden şeytandır. Ancak şeytan insanların "büyüklenin!" şeklindeki emrine itaat etmelerini yeterli görmez. Onun isteği kendi yandaşlarının da onunla birlikte Allah'a karşı isyan içinde olmalarıdır. Bir ayette Allah şeytanın gerçek hedefini şöyle haber verir:

Dedi ki: "Rabbim, beni kışkırttığın şeye karşılık, andolsun, ben de yeryüzünde onlara, (sana başkaldırmayı ve dünya tutkularını) süsleyip-çekici göstereceğim ve onların tümünü mutlaka kışkırtıp-saptıracağım." (Hicr Suresi, 39)

Nitekim şeytan, bu amacına ulaşabilmek için isyan etmeyi iman etmeyenlerin gözünde güzel göstermeye çalışır. Bu sebeple inkarcılar kendilerini Allah'ın emir ve yasaklarına uymaya çağıran müminlere karşı da son derece asi tavırlar sergiler ve bilgilerinin eksik olabileceğine ihtimal vermezler. Yapılan daveti dinlemez, Kuran ayetlerine kulak vermez, büyüklenerek sırt çevirirler. Kuran'da Allah Hz. Musa'nın tebliğine Firavun'un azametle karşılık vermesinden şöyle bahsetmektedir:

(Musa) Ona büyük mucizeyi gösterdi. Fakat o, yalanladı ve isyan etti. Sonra (karşı yönde) çaba harcayıp sırtını döndü. Sonunda (yardımcı güçlerini) topladı, seslendi; dedi ki: "Sizin en yüce Rabbiniz benim." (Naziat Suresi, 20-24)

Kısacası inkarcılar her yönden en üstün olanın kendileri olduğuna inanmak isterler. Firavun örneğinde de görüldüğü gibi kendilerinin aciz bir kul olduklarını kabul etmeyi gururlarına bir türlü yediremezler. Terk edemedikleri bu kibir duygusu da onları isyana sürükler. Hatta **"Ayetlerimiz onlara, gözler**

önünde sergilenmiş olarak gelince... Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla bunları inkar ettiler..." (Neml Suresi, 13-14) ayetlerinde olduğu gibi Allah'ın varlığını delilleriyle görseler bile şeytanın kışkırtmalarıyla inkarlarında ısrar ederler. Şüphesiz dünyada Allah'a başkaldırarak şeytanın emirlerine uyanlar, bu tavırlarının karşılığı olarak ahirette zillete düşüp, hesap vereceklerdir:

> **Ayetlerimizi yalanlayanlar ve onlara karşı büyüklenenler, işte onlar ateşin arkadaşlarıdır; onda sonsuzca kalacaklardır. Öyleyse, Allah'a karşı yalan uydurup iftira düzenden veya ayetlerini yalanlayanlardan daha zalim kimdir?... (Araf Suresi, 36-37)**

Şeytanın Emri: "Dinlemeyin"

Şeytan doğrunun ve iyinin duyulmasına asla taraftar değildir. Çünkü Kuran'ı duyan ve dinleyen bir kişi vicdanının sesine uyarak, iyilerin yanına geçebilir; hakkı uygulamaya, yaşamaya ve yaşatmaya başlayabilir. İşte bu yüzden şeytan öncelikle taraftarlarını Kuran'dan, dolayısıyla da Kuran'ı tebliğ eden Müslümanlardan uzak tutmaya çalışır. Allah insanları güzel ve doğru olanı yapmaya, Allah'ın hoşnutluğunu kazanarak nimet içinde yaşam sürmeye davet ederken, insanların çoğu şeytanın emirlerine uyarak kendilerine anlatılanı duymamak için ellerinden gelen herşeyi yaparlar. Allah, **"İnkar edenler dediler ki: 'Bu Kuran'ı dinlemeyin ve onda (okunurken) yaygaralar koparın. Belki üstün gelirsiniz'."** (Fussilet Suresi, 26) ayetiyle bu kimselerin nasıl bir yaklaşım içinde olduklarını bildirmiştir.

İnkar edenler Kuran'ı dinlememek için çeşitli demagoji yöntemlerine başvurur, yüksek sesle üstün gelmeye çaba har-

car, konuyu değiştirmeye çalışır, saldırgan bir üslupla ayetlerin okunmasını engellemeye gayret ederler. Bu yöntemler işe yaramazsa, bu kez iman edenleri susturmak için şiddete, tehdite ve türlü baskı yöntemlerine başvurabilirler. Bunları yapmalarının nedeni ise duydukları gerçeklerden etkileneceklerinden, vicdanlarının harekete geçeceğinden ve bazı düşüncelerinin ne kadar hatalı olduğunu fark edeceklerinden korkmalarıdır. Bu korkularını onların yüz ifadelerinden, tavırlarından, Kuran ayetleri okunurken ve yaratılış gerçeği anlatılırken bir anda paniğe kapılmalarından hemen anlamak mümkündür.

Kuran'da insanlara rahmet ve müjde olacak, onların dünya ve ahiret hayatlarında kurtuluşlarını sağlayacak her türlü bilgi sahip olmasına karşın, inkarcıların hakkı dinlemekten kaçacaklarını bildiren ayetlerden birkaçı şöyledir:

"Bilen bir kavim için, ayetleri (çeşitli biçimlerde, birer birer) 'fasıllar halinde açıklanmış' Arapça Kur'an (veya okunan) kitaptır; Bir müjde verici ve bir uyarıcı olarak. Ama çoğu yüz çevirdiler. Artık onlar dinlemezler. (Fussilet Suresi, 3-4)

Onlara: "Önünüzde ve arkanızda olandan sakının, belki esirgenirsiniz" denildiğinde, (dinlemeyip inkara devam ederler). Onlara, Rablerinin ayetlerinden bir ayet gelmeyi görsün, mutlaka ondan yüz çevirirler. (Yasin Suresi, 45-46)

Kuran'da bu konuda Hz. Nuh'un kavmi örnek olarak verilmektedir. Kavimlerine Allah'ı tek İlah edinmelerini, güzel ahlakı yaşamalarını öğütleyen tüm peygamberler gibi Hz. Nuh da kavminin direnişiyle karşılaşmıştır:

Dedi ki: "Rabbim, gerçekten kavmimi gece ve gündüz davet edip durdum. Fakat davet etmem, bir ka-

çıştan başkasını artırmadı. Doğrusu ben, onları bağışlaman için her davet edişimde, onlar parmaklarını kulaklarına tıkadılar, örtülerini başlarına çektiler ve büyüklük tasladıkça büyüklük gösterip-direttiler." (Nuh Suresi, 5-7)

Ayette de bildirildiği gibi Hz. Nuh kavmini türlü şekillerde Allah'a iman etmeye davet etmiş, ancak kavmi onun anlattıklarını dinlememek için her yolu denemiştir. Ancak burada önemle vurgulanması gereken bir nokta vardır. Elçilerin bu davetlerinden yüz çevirenler ve Allah'ın vahyini dinlememek için kulaklarını tıkayanlar, bunu ön yargıları ve şeytanın güçlü telkinleri nedeniyle yapmaktadırlar. Çünkü inkar edenler, daha tek bir kelime dahi dinlemeden, elçilere indirilen kutsal kitapları okumadan, anlatılanlara bir anda karşı çıkarlar. Allah Kehf Suresi'nin 101. ayetinde inkarcıların **"Kuran'ı dinlemeye katlanamadıklarını"** bildirir. Bu insanlar, inançsızlıktan vazgeçmemeye şartlanmış oldukları için, "zaten dinlesem de vazgeçmeyeceğim" diyerek daha en başından yüz çevirirler.

Oysa böyle bir durumda mantıklı olan, yapılan daveti dinlemek, anlatılanlar hakkında detaylı bilgi edinmek, Allah'ın hak kitabını dikkatlice okumak olmalıdır. Ancak inkar edenler şeytanın "dinlemeyin!" şeklindeki emrine uyar ve daha en başta yüz çevirirler. Çünkü şeytan çok iyi bilmektedir ki, eğer insanlar Kuran'ı samimi bir kalple dinlerlerse üzerlerindeki gaflet hali kalkacak ve açık bir şuurla Kuran'da bildirilen gerçeklerin farkına varacaklardır. İşte bu nedenle şeytan şiddetle insanların Kuran'ı dinlemesini engellemeye çalışmaktadır.

Onun bu tuzağına düşüp, Kuran'ı dinlememek için kulaklarını tıkayanlar bilmelidirler ki, hesap günü kitapları sol yanların-

dan verildiğinde çok büyük bir pişmanlık yaşayacaklardır. O gün şeytanın fırkasının tek istediği şey ise ölümün herşeyi kesip bitirmesi olacaktır:

Kitabı sol eline verilen ise; o da, der ki: "Bana keşke kitabım verilmeseydi. Hesabımı hiç bilmeseydim. Keşke o (ölüm herşeyi) kesip bitirseydi. Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı. Güç ve kudretim yok olup gitti." (Allah buyruk verir:) "Onu tutuklayın, hemen bağlayın. Sonra çılgın alevlerin içine atın. Daha sonra onu, uzunluğu yetmiş arşın olan bir zincire vurup gönderin. Çünkü, o, büyük olan Allah'a iman etmiyordu. Yoksula yemek vermeye destekçi olmazdı. Bundan dolayı bugün, kendisine hiçbir sıcak dost yoktur. İrin ve kan karışımından başka bir yemek yoktur. Bunu da, hata edenlerden başkası yemez." (Hakka Suresi, 25-37)

Şeytanın Emri: "İman Edenlere Yaklaşmayın, Uzak Durun"

Şeytanın insanların Kuran'da anlatılan gerçekleri dinlemelerine, okuyup öğrenmelerine engel olabilmek amacıyla verdiği bir diğer emir ise "yaklaşmayın, uzak durun" şeklindedir. Bunun için kendisine tabi olanları, Kuran'ı okuyan, hatırlatan, yaşayan ve Kuran'a davet eden kimselerden uzak tutmaya çalışır. Onlarla birlikte olmanın kendi fırkası üzerinde çok olumsuz bir etkisi olacağına inanır. Çünkü iman edenler Allah'a olan güçlü teslimiyetleri nedeniyle her hareketleriyle, her tavırlarıyla ve her konuşmalarıyla insanlara Allah'ı hatırlatır, güzel ahlaklarıyla çevrelerinde olumlu bir etki yaratırlar. Müminlerle birlikte olan insanlar isteseler de istemeseler de bu olumlu halden et-

kilenirler ve İslam'a karşı kalpleri ısınır. Oysa bu, şeytanın en istemediği şeydir. Bu nedenle de inkar edenlere iman edenlerden uzak durmalarını, onlarla herhangi bir bağlantıya girmemelerini emreder. Hatta iman edenlere karşı ters, saldırgan, alaycı bir tavır sergilemelerini ister, çünkü böylece aralarında olumlu bir ilişkinin oluşma ihtimalini azaltmış olur.

Şeytanın bu güçlü telkini nedeniyle inkar edenler Allah'a iman eden kişilerden uzak durmaya özen gösterirler. Bir kişinin iman ettiğini, Allah için yaşadığını bilmeleri inkarcıların bu kişiden uzaklaşmaları ya da ona karşı kin duymaları için yeterli olur. Çünkü müminler, hatırlattıkları gerçekler nedeniyle inkarcıların din ahlakından uzak yaşamları için manevi bir tehlike konumundadırlar. Kuran'da inkarcıların, Allah'ın ayetlerini zikreden ya da hatırlatan müminlere karşı tavırları şu şekilde tarif edilir:

O inkar edenler, zikri (Kuran'ı) işittikleri zaman, seni neredeyse gözleriyle devireceklerdi. "O, gerçekten bir delidir" diyorlar. Oysa o (Kur'an), alemlere bir zikr (öğüt, hatırlatma, hüküm ve üstün bir şeref)den başka bir şey değildir. (Kalem Suresi, 51-52)

Onlara karşı apaçık olan ayetlerimiz okunduğu zaman, sen o inkar edenlerin yüzlerindeki 'red ve inkarı' tanıyabilirsin. Neredeyse, kendilerine karşı ayetlerimizi okuyanın üzerine çullanıverecekler... (Hac Suresi, 72)

Ayetlerde inkar edenlerin iman edenlere karşı kinleri, şiddetli düşmanlıkları belirtilmekte ve bunun tek nedeninin de Allah'ın ayetlerinin okunması olduğu bildirilmektedir.

İnkarcıların amaçlarından biri de kendileri gibi diğer insanları da din ahlakından uzak tutmak, doğru yoldan saptırmaktır. Bu nedenle de iman edenlere karşı bir sempati besleyen, onlarla görüşmek ve fikirlerini dinlemek isteyen kişileri engellemek

için ellerinden geleni yapar, uzak tutmak için gayret gösterirler. Böylelikle Allah'ı ve O'nun ayetlerini hatırlatacak, ölümün yakınlığı üzerinde düşünmelerini söyleyecek, hesap günü ile uyarıp korkutacak ve vicdanlarını harekete geçirecek birilerinin çevrelerinde bulunmasını engellemiş olurlar. Herkes kendileri gibi olduğunda ise Kuran ayetlerinden kaçarak, yaratılış amaçlarını düşünmeden yaşamaları daha kolay olacaktır.

İnkarcıların nihai hedefleri iftiralarla, baskılarla iman edenleri toplumdan uzak tutmak, tüm ilişkilerini kesmektir. Çünkü bu, onların insanları hakka davet etmelerini engellemenin en kesin çözümüdür. Bu konuda Kuran'da verilen örneklerden biri Kehf Ehli'dir.

İman sahibi bir grup genç olarak tarif edilen bu kişiler, inkarcı kavimlerinin şiddetli baskıları nedeniyle bir mağaraya sığınmak zorunda kalmışlardır. Kehf Suresi'nde bu kişilerle ilgili olarak şu şekilde bildirilir:

Onların kalpleri üzerinde (sabrı ve kararlılığı) rabtetmiştik; (Krala karşı) Kıyam ettiklerinde demişlerdi ki: "Bizim Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir; ilah olarak biz O'ndan başkasına kesinlikle tapmayız, (eğer tersini) söyleyecek olursak, andolsun, gerçeğin dışına çıkarız." "Şunlar, bizim kavmimizdir; O'ndan başkasını ilahlar edindiler, onlara apaçık bir delil getirmeleri gerekmez miydi? Öyleyse Allah'a karşı yalan uydurup iftira düzenden daha zalim kimdir?" (İçlerinden biri demişti ki:) "Madem ki siz onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup-ayrıldınız, o halde, (dağlara çekilip) mağaraya sığının da Rabbiniz size rahmetinden (bolca bir miktarını) yaysın ve işinizden size bir yarar kolaylaştırsın." (Kehf Suresi, 14-16)

Bunun yanı sıra inkar edenler tarih boyunca peygamberle-

rin de toplum tarafından destek görmelerini engellemek için türlü iftira ve baskılara yeltenmişlerdir. Bu iftiraların tek nedeni insanların onlardan kaçmalarını, uzaklaşmalarını sağlamaktır. Ancak inkarcılar -aynı Hz. Nuh'un kavmine olduğu gibi- bu yaptıklarından ötürü sadece kendilerini hüsrana uğratmaktadırlar:

Onlar, hem ondan alıkoyarlar, hem kendileri kaçarlar. Onlar, yalnızca kendi nefislerinden başkasını yıkıma uğratmazlar ama şuurunda değildirler. (En'am Suresi, 26)

Şeytanın Emri: "Kuran Ahlakını Anlatan Kitapları Okumayın, Okutmayın"

Tarih boyunca inkarcılar, insanların iman etmelerine engel olmak, iman edenleri ise inançlarından koparmak amacıyla çeşitli yöntemlere başvurmuşlardır. Bu yöntemlerin başlıcalarından biri ise, insanları, din ahlakı konusunda bilgilendirecek, güzel ahlakı öğretecek kitaplardan uzak tutmaya çalışmaktır. Nitekim bu amaçla sayısız kitap yakılmış, tahrip edilmiş ya da kitapların basımı ve yayılması engellenmiştir. Özellikle de günümüzde komünist ve materyalist yönetimler insanlara Allah'ın varlığının delillerini göstermeyi hedefleyen ve Kuran ahlakını anlatan kitapların okunmasını, okutulmasını baskılarla, komplolarla, iftiralarla engellemeye çalışmışlardır.

Yaratılış gerçeğini ve Kuran hakikatlerini anlatan kitapları bilinçli olarak zararlı ve bilim dışı olarak lanse edip, insanları Allah'a iman etmeye davet eden kişilerin toplum içindeki saygınlıklarını zedelemeye çalışmışlardır.

Aslında tüm bunlar, şeytanın, insanların Allah'ı inkar etmeleri için uygun bir zemin hazırlama amacıyla yaptırdığı çalışmalardır. Bir kısım din ahlakından uzak çevreler de şeytanın insan-

ların okuyup öğrenmelerine, muhakeme edip gerçekleri bilmelerine engel olma yönündeki bu hedefine aracı olurlar. Bu uygulamalar Rusya, Çin gibi komünist ülkelerde açıkça yapılırken, materyalist bir hayat anlayışına sahip yönetimlerce de teşvik edilmiş, yaygın bir şekilde uygulanmıştır. Komünist Rusya'nın Müslüman Türki Cumhuriyetlerde alfabeyi değiştirmesi, daha sonra tüm kitap basımlarını kontrol altına almasının ardında yatan nedenlerden biri de insanların dinlerini öğrenmelerini engellemek, dolayısıyla da kimliklerini kaybetmelerini sağlamaktır. Aynı şekilde Çin yönetiminin Doğu Türkistan halkının Müslüman kimliklerini kaybetmeleri için, Kuran ve Kuran'ı anlatan kitaplar okunmasını yasaklaması buna önemli bir örnektir.

Sonuç olarak inkarcılar yaratılışa dair kitapları başkalarına okutmadıkları gibi kendileri de bu kitaplardan uzak dururlar. Çünkü Allah'ı ve din ahlakını anlatan eserleri okuduklarında kendi felsefelerinden şüpheye düşmekten, savundukları fikirlere olan inançlarını yitirmekten korkarlar. Bu sebeple komünist lider Lenin'in seneler evvel "insanın kendini dine kaptırmaması için dinden uzak durması gerektiği" yönünde verdiği öğütleri, kendisinden sonra gelen inkarcılar da birbirlerine vasiyet ederek titizlikle uygulamaktadırlar.

Üzerine hayatlarını kurdukları dinsiz felsefelerini yitirmek, Allah'ın varlığını ve herşeyi O'nun yarattığı gerçeğini kabul etmek durumunda kalmak bu insanlar için adeta bir kabus haline gelmiştir. Bu nedenle kendilerinden önceki kavimler gibi, Allah'a teslim olmaktan şiddetle kaçmakta, Allah'ın bir lütuf olarak kendilerine gönderdiği hak kitaptan faydalanamamaktadırlar. Ancak bu kaçış, onlara kayıptan başka bir şey artırmayacaktır.

Şeytanın Emri: "Alay Edin"

İnkarcıların Kuran'ı dinlememek için en sık başvurdukları yöntemler arasında, Allah'ın ayetleriyle ve müminlerle alay etmeleri yer alır. Allah, inkarcıların birbirlerine adeta vasiyet ettikleri bu ahlak bozukluğunu bir ayetinde şöyle bildirir:

Onlara Rablerinin ayetlerinden bir ayet gelmeyiversin, mutlaka ondan yüz çevirirler. Kendilerine hak gelince, onu yalanladılar; fakat alaya aldıklarının haberleri onlara gelecektir. (Enam Suresi, 4-5)

Bir başka ayette ise şu şekilde belirtilmektedir:

Fakat onlara ayetlerimizle geldiği zaman, bir de ne görsün, onlar bunlara (alay edip) gülüyorlar. (Zuhruf Suresi, 47)

Alay etmelerinin altında yatan en önemli neden ise anlatılanları dinlemek istememeleridir. Çünkü bu gerçeklere kulak verdiklerinde vicdanlarının harekete geçeceğinden, ahiretin varlığının, ölümün ve dünya hayatındaki sorumluluklarının akıllarına geleceğinden korkarlar. Bu nedenle de Allah'ın elçileri vasıtasıyla indirdiği dinlerle alay etmek kastıyla bu konularda kendilerince karikatürler çizer, mizahi yazılar yazar, bununla neşe bulmaya ve Kuran'da bildirilen gerçekleri unutmaya çalışırlar.

İnkar edenlerin bu alaycı üslubu, şeytanın fırkasında birbirlerine karşı derin bir saygı ve hayranlık meydana getirir. Alaycılığı bir meziyet olarak gördüklerinden, bunu yapan kişiye saygı duyar, özenirler. Bu yaptıklarından dolayı iman edenlerin zarar göreceklerini ve moral çöküntüsüne gireceklerini düşünmeleri ise en büyük yanılgılarıdır. İnananların bu duruma olan bakış açısını kesinlikle kavrayamazlar. Çünkü onlar, alayı bir güç gösterisi ve üstünlük olarak algılarlar. Halbuki alay çaresizliğin ve güçsüzlüğün alametidir. Alay, fikri bir açıklaması, karşı-

sındaki fikre karşı getirebilecek bir delili olmayan kişilerin bu zayıflıklarını ve komplekslerini gizlemek için kullandıkları cahilce bir yöntemdir. Kuran'da bu konuya özellikle dikkat çekildiği için alayın dine inanmayanların, inananlara karşı bir yöntemi olduğunu bilen Müslümanlar bu tavrı ibadet hazzı ile karşılarlar. Fakat alay eden bir kimse bunu bilmediği için, yaptığının çok etkili olduğunu düşünür. Aynı şey kendisine yapıldığında kendinde oluşturacağı etkiyi düşünüp, karşı tarafın da olumsuz bir şekilde etkilendiğinden emin olur.

İnkarcılar günümüzde de Kuran ayetleri ve iman edenler hakkında alaylı tartışmalara dalarak, dini esprilerine ve fıkralarına konu edinerek inkarlarının bir üstünlük olduğu havasını vermeye çalışırlar. Alayla kendi inkarlarını haklı göstermeye çalışan bu kişiler, Allah'ın **"(Asıl) Allah onlarla alay eder ve taşkınlıkları içinde şaşkınca dolaşmalarına (belli bir) süre tanır"** (Bakara Suresi, 15) ayetiyle de belirttiği gibi, ancak kısa bir süre bu alaylarını devam ettirebileceklerdir. Ancak ölüm gelip çattığı zaman **"... alay konusu edindikleri şey de kendilerini çepeçevre kuşatmıştır."** (Zümer Suresi, 48) ayetine uygun bir ortamla karşılaşacaklardır.

Allah Kuran ayetleriyle alay edenlerin cehennem azabı karşısındaki durumlarını Kuran'da şu şekilde tarif etmektedir:

> **Hayır, sen (bu muhteşem yaratışa ve onların inkarına) şaşırdın kaldın; onlar ise alay edip duruyorlar. Kendilerine öğüt verildiğinde, öğüt almıyorlar. Bir ayet (mucize) gördüklerinde de, alay konusu edinip eğleniyorlar. "Bu, açıkça bir büyüden başkası değildir" dediler. "Biz öldüğümüz, toprak ve kemik olduğumuzda mı, gerçekten biz mi diriltilecekmişiz?" "Veya önceki atalarımız da mı? "De ki: "Evet, üstelik**

boyun bükmüş kimseler olarak (diriltileceksiniz). "İşte o, yalnızca bir tek çığlıktan ibarettir; artık kendileri (diriltilmiş olarak) bakıp duruyorlar. Derler ki: "Eyvahlar bize; bu, din günüdür." "Bu, sizin yalanladığınız (mü'mini kafirden, haklıyı haksızdan) ayırma günüdür." (Saffat Suresi, 12-21)

Şeytanın Emri: "Çoğunluğa Uyun"

İnsanların Kuran'da bildirilen gerçeklerden gaflet içinde olmalarının ve Allah'ın ayetlerini inkar etmelerinin en önemli nedenlerinden biri de şeytanın onları "inkar eden insanların çokluğuyla" kandırmasıdır. İnsanların büyük bir bölümünün Allah'ı inkar etmesi, yaratılış gerçeğinden kaçması ve Kuran ahlakına uygun olmayan bir hayat yaşaması, kendi hayatını toplumdaki genel kabullere göre ayarlayan bir insan için çok büyük bir kaçış noktasıdır. Bu nedenle de kendisine sorulan her soruya "herkes o şekilde yapıyor, onlar da inkar ediyor, onlardan bu şekilde gördüm!" şeklindeki kalıplaşmış cevaplar verir. İçinde bulunduğu durum nedeniyle de bağımsız ve hür düşünmesi neredeyse imkansız hale gelir.

Bu insanlar, düşünmeden, hayatın akışına kapılarak, ezbere yaşadıklarından "ben neden bunları yapıyorum, neden bu insanlarla beraberim, neden bu kişiyi izliyorum, neden düşünmeden hareket ediyorum?" gibi soruları kendilerine sormazlar. Akıl ve vicdanlarını kullanma ihtiyacı duymadan, içinde bulundukları topluluğun doğru ve yanlışlarını olduğu gibi benimser, onların yaşam biçimleri içinde sürüklenirler. Bu inançlarına gösterebilecekleri tek mazeret ise içinde yaşadıkları toplumun genel kabulleridir. Allah'ın ayetlerinden yüz çevirerek, kendi bozuk mantık ve düşünce yapılarını yol gösterici edinmeleri,

onların "kalabalığın gücü olduğu" gibi batıl bir inanca kapılmalarına sebep olur. Bu yanılgılarının doğal bir sonucu olarak, içinde yaşadıkları ya da bağlı oldukları topluluk ne kadar fazla sayıda ise üzerlerindeki yaptırım gücü de o derece kuvvetli olur. Kalabalık bir toplulukla birlikte hareket eden kişilerin de doğal olarak müstakil düşünüp, karar vermeleri o derece güçleşir. Birbirlerinin izni, onayı olmaksızın hareket etmekten çekinirler. "Çoğunluğa uyma" psikolojileri yüzünden, hakkı, doğruyu bilseler bile, bunu açıklamaktan çekinerek samimi kanaatlerini gizlerler.

Bu konuda en sık rastladığımız örneklerden biri dünya çapında evrim teorisini savunan materyalist bilim adamlarıdır. Evrime inananlar "yıllardan beri savunulduğuna göre bu doğrudur" diye düşünür, "bu kadar insan evrime inanıyorsa, benim de inanmam gerekir" düşüncesinden yola çıkar ve "herkes bilimsel gerçekleri görmezden geliyorsa, herhalde benim de öyle yapmam gerekir" sonucuna varırlar. Böylece toplu halde evrim teorisini -herşeye rağmen ve körü körüne- savunmayı kendilerine bir görev edinirler. Bu çevrelerin Allah'ın varlığını inkar edebilmek için öne sürdükleri senaryoların dayanak noktası "herkes inanıyorsa doğrudur" şeklindedir. Öyle ki, dünya çapındaki bu organize yalana karşı ilmi bir mücadele yürütebilmek cesaret isteyen, insanın karşısına milyonlarca kişiyi almasını gerektiren bir duruma dönüşmüştür.

Nitekim insanların büyük bir bölümü gerektiği zaman "Onlar dini inkar ediyordu, herkesin birden yanılması zor diye düşündüm" şeklinde bir mazerete sığınabileceklerini planlıyor olabilirler. Ancak Allah Enam Suresi'nin 116. ayetinde **"Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan**

söylerler" diye bildirerek çoğunluğa uymanın insanı yanılgıya düşürebileceğini haber vermiştir. Dolayısıyla bir fikri çok fazla kişinin savunuyor olması, o fikrin mutlak bir doğru olduğu anlamına gelmemektedir.

Bu sebeple insan her zaman için vicdanının sesini dinlemeli, çoğunluğun önkabullerine göre hareket etmekten vazgeçmelidir. Aksi durumda yanına çok sayıda insan toplayan her kişinin doğru yolda olduğu gibi çarpık bir mantık çıkacaktır ki bu, gerçekçi delillerin yerini haksız çoğunluğun alması anlamına gelir.

Kalabalığın etkisini bir güç olarak düşünen Firavun da Hz. Musa ile karşılaştığında aynı yöntemi bir baskı unsuru olarak kullanmak istemiştir. Hz. Musa Allah'ın varlığına dair apaçık delilleri göstermek üzere geldiğinde, Firavun tüm halkını toplayarak bir kalabalık oluşturmuştur. Bunu yaparken ilk amacı kalabalık bir topluluk önünde galibiyet kazanmanın gururunu okşayacağını ve halk üzerinde olumlu bir etki yapacağını düşünmesidir. İkincisi ise kalabalığın gücünün, iman edenler üzerinde olumsuz bir etkisi olacağı gibi yanlış bir inanca kapılmasıdır. Aynı şey Hz. İbrahim'in putperest kavmi için de geçerlidir. Onun kavminin önde gelenleri de Hz. İbrahim'le konuşacakları zaman tüm insanları toplamışlardır. Ayetlerde şu şekilde buyrulmaktadır:

> **"Bizim ilahlarımıza bunu kim yaptı? Şüphesiz o, zalimlerden biridir" dediler. "Kendisine İbrahim denilen bir gencin bunları diline doladığını işittik" dediler. Dediler ki: "Öyleyse, onu insanların gözü önüne getirin ki ona (nasıl bir ceza vereceğimize) şahid olsunlar." (Enbiya Suresi, 59-61)**

Aslında bu, inkar edenlerde genelde mevcut olan bir düşünce tarzıdır. İnkarcılar iman edenlerle karşılaştıklarında yal-

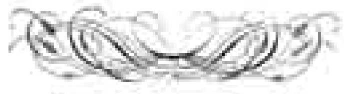
nız olmaktan, çevrelerinde kendi inkarlarına destek veren kişilerin bulunmamasından çok rahatsız olurlar. Her zaman kalabalık bir grupla beraber olmayı tercih ederler. Ancak iman edenlerin tavrı Allah'ı dost ve vekil edinmelerinden ötürü hiçbir zaman, hiçbir koşulda sarsılmaya uğramadan mütevekkil olur. Allah inananların, sayıca kendilerinden çok daha fazla karşıtları olduğu zaman nasıl bir imani güç ile hareket ettiklerini şöyle haber vermiştir:

Onlar kendilerine insanlar "size karşı insanlar toplandılar, artık onlardan korkun" dedikleri halde imanları artanlar ve "Allah bize yeter, O ne güzel vekildir" diyenlerdir. (Al-i İmran Suresi, 173)

Kuşkusuz müminler, Allah'a olan bu teslimiyetleri ile kurtuluş bulacak olanlardır. Şeytanı ve inkarda önde gidenleri kendilerine dost edinenlerin cehennemdeki yakarışları ise, dünya hayatındaki haksız kalabalığın ne kadar yanlış bir yolda olduğunu insanlara açıkça gösterecektir. Çünkü o gün inkar edenler pişmanlık içinde yapayalnız bırakıldıklarını söyleyeceklerdir. O gün güvendikleri kalabalık onlardan uzaklaşacaktır:

İşte o gün, gerçek mülk, Rahman (olan Allah)ındır. İnkar edenler için oldukça zorlu bir gündür. O gün, zulmeden, ellerini (hınçla) ısırarak (şöyle) der: "Ah keşke, elçiyle birlikte bir yol edinmiş olsaydım," "Vah yazıklar bana, ne olurdu da filanı dost edinmeseydim." "Çünkü o, gerçekten bana geldikten sonra beni zikirden (Kur'an'dan) saptırmış oldu. Şeytan da insanı 'yapayalnız ve yardımsız" bırakandır." Ve elçi dedi ki: "Rabbim gerçekten benim kavmim, bu Kur'an'ı terkedilmiş (bir kitap) olarak bıraktılar." (Furkan Suresi, 26-30)

FİKİR SAPLANTISINDAN KURTULMAK

Bir fikre itiraz edebilmek veya onu tümüyle reddedebilmek için, öncelikle bu fikir hakkında çok kapsamlı bilgi sahibi olmak gerekir. Bir fikirden, bir tekliften, bir öneriden hiçbir şey okumadan kaçmak, bu konuya karşıt olarak öne sürülebilecek geçerli bir sebebin olmadığını gösterir.

Bu durum, Kuran ayetlerini dinlemeyi reddeden kimselerin mantığı için de geçerlidir. Kuran'dan yüz çevirenlere, Kuran'ı dinlemeyi, okumayı neden kabul etmediklerini sorduğunuzda verdikleri cevaplar, önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, ya ezbere ve önyargılara dayalıdır, ya da sadece kendi zan ve tahminlerini yansıtır. Bu kimselerin Kuran'dan samimiyetsizce kaçış içinde olduklarının en açık göstergesi ise Kuran hakkında hiçbir bilgileri olmamasıdır.

Aslında bu, pek çok insanın tüm yaşantısına yayılmış büyük bir hatadır. İnsanların çok büyük bir bölümü fikri saplantıları nedeniyle kendi düşüncelerinin karşısında yer alan fikirleri öğrenmez, onların kitaplarını okumak istemezler. Komünist fikre sahip olanlar sadece kendi fikirlerini savunan kitapları, faşistler faşist düşünceye sahip kişilerin kitaplarını, ateistler ise yine ateistlerinkini okurlar.

Ancak bu durum insanların fikri gelişimi açısından büyük bir eksikliktir. Bir konu hakkında bilgisiz, fikir sahibi olmayan

bir kişiyle, o konu hakkında konuşmak, ona o fikrin yanlış yönlerini veya doğruluklarını anlatmak mümkün değildir.

Her konuda bilgi sahibi olmak ise insanın kararlarının, teşhislerinin, fikirlerinin doğru ve isabetli olması bakımından önemli bir husustur. Çünkü bilgisiz insan her türlü telkine açık insandır; bu nedenle de yanılma olasılığı doğal olarak daha fazladır. Bilinçli, kültürlü, hür düşünen ve geniş ufka sahip bir insanın bakış açısı ise daha geniş, tahlilleri daha detaylı, fikirleri de ezbere değil somut delillere dayalıdır. İşte böyle insanlara yanlışları anlatmak, doğruları göstermek çoğu zaman çok daha kolaydır.

İman edenler için de bu durum farklı bir açıdan önemlidir. Derin bir Kuran bilgisi olan, aynı zamanda kültürlü, geniş bir bilgi birikime sahip bir müminin çevresinde olan bitenlere bakış açısı da daha keskin, kararları daha isabetli olur. Örneğin dinsiz ideolojileri, onların mantıklarını ve vaat ettikleri sistemlerin tehlikelerini bilen bir mümin, Kuran'da tarif edilen ahlakın üstünlüğünü çok daha derinlemesine takdir edebilir. Kuran'a karşıt olan komünizm, faşizm ya da anarşizm gibi fikirler hakkında derin bir bilgi birikimi olan bir mümin, bu fikirlerin Kuran'la nasıl geçersiz kılındığını tespit edebilir, insanlığa verdiği zararları fark edebilir. Ve böylece insanlara da bu zararları, hataları anlatabilir, doğru olanın Kuran ahlakını yaşamak ve yaşatmak olduğunu izah edebilir.

İşte bu yüzden, insanların inkarda yarıştıkları böyle bir dönemde, her Müslümanın yapması gereken şey her fikir hakkında bilgi sahibi olmak, Kuran'a karşıt fikirlerle ilmi bir mücadele için kendini yetiştirmek, genel kültürünü, dünya görüşünü artırmaktır. Tüm bu olan bitenler karşısında bilgi eksikliğinden

dolayı sessiz kalmak, "karşı taraf şunları söylüyor, biz de şu şekilde bir karşılık verelim" diye düşünememek, isabetli çözümler üretememek bir Müslümana yakışmaz. Yapılması gereken şey bir yandan çok büyük bir şevk, azim ve inançla Kuran'da bildirilen gerçekleri kalben yaşamak, bir yandan da Kuran'a karşıt fikirlerin zararlarını, kötülüklerini, bu iddiaların çürük yönlerini çok iyi öğrenmektir. Çünkü diğer insanlara din ahlakını anlatmak, din karşıtı kişilerle fikri zeminde mücadele etmek ancak onların fikirlerini bilmekle mümkün olabilir.

Ayrıca Kuran'da Allah'ın pek çok ayetle haber verdiği putperest dinleri tanımak, hak dinlerin ne tür sapkınlıklarla dejenerasyona uğradığını bilmek de önemlidir. Bu şekilde geçmişte yaşananların günümüzde hangi şekillerde ortaya çıktığını görebilmek mümkün olur. Bu yüzden Kuran'da "ataların dini" olarak vurgulanan batıl dinleri, totem anlayışını da öğrenmek gerekir. Nitekim Kuran'da diğer dinlerden, mecusilerden, müşriklerden, Lat'a, Uzza'ya ve Menat'a tapan topluluklardan bahsedilmekte, iman edenlerin bu gibi konular hakkında bilgi sahibi olmaları gerektiğine dikkat çekilmektedir. Dolayısıyla Müslümanın diğer inançları, ideolojileri ve felsefeleri çok iyi bilmesi, kitaplarını okuması ve her biri hakkında fikir sahibi olması gerekir.

Müslümanın bilgi sahibi olması, öğrenmesi gereken konularla ilgili maddelerin sayısını dilediğimiz kadar artırabiliriz. Çünkü Kuran'da pek çok bilim dalına, biyoloji, astronomi, arkeoloji, botanik, coğrafya, tarih, kimya, psikoloji, sanat gibi tüm hayatımızı kapsayan temel pek çok bilgiye dikkat çeken ayetler bulunmaktadır. Bu ayetlerin de işaretiyle anlıyoruz ki, temel bilgilere, genel kültüre sahip imanlı bir kimse Allah'ın yarattığı

kusursuz düzeni tüm incelikleriyle öğrenecek, gördüğü mükemmelliği dikkatle inceleyecek, dolayısıyla kendisini ve evrende var olan herşeyi yaratan Allah'a karşı daha da derin bir imana sahip olabilecektir. Ayrıca bu bilim dallarındaki gelişmelerden haberdar olmak Kuran'ın mucizelerinin görülmesinde de önemli bir basamak olacaktır. Nitekim **"... Allah'tan ancak alim olanlar 'içleri titreyerek-korkar'..."** (Fatır Suresi, 28) ayetiyle de bilgi ve fikir sahibi olmanın önemine dikkat çekilmiştir.

Müslümana Düşen Önemli Görev

İnsanların büyük bir bölümü Allah'a ve Kuran'a iman ettiklerini söylerler. Ancak bu kişilerin büyük bir bölümü hayatları boyunca bir kez bile Kuran'ı okumamış ve Kuran'da bildirilen ahlakı, ibadetleri ve hükümleri uygulamamış olabilirler. Oysa tüm hayatını Kuran'dan habersiz geçirmek ya da sadece iman ettiğini söyleyip, Kuran'da tarif edilen hayatı gerçek manasıyla yaşamamak Allah'ın hoşnut olmadığı bir davranıştır. Allah Ankebut Suresi'nde şu şekilde bildirir:

İnsanlar, (sadece) "İman ettik" diyerek, sınanmadan bırakılacaklarını mı sandılar? Andolsun, onlardan öncekileri sınadık; Allah, gerçekten doğruları da bilmekte ve gerçekten yalancıları da bilmektedir. (Ankebut Suresi, 2-3)

Dolayısıyla, Allah'a ve Kuran'a iman ettiğini söyleyen herkesin, Kuran'ı okuması, ayetler üzerinde derin derin düşünmesi, Allah'ın tüm insanlar için gönderdiği Kitabı çok iyi öğrenerek uygulaması şarttır. Çünkü insanlar kıyamet gününde Kuran'dan sorulacaklar ve tüm yapıp ettikleriyle hesaba çekileceklerdir.

İnkar edenler ise daha hiç okumadan, öğrenmeden, sahip oldukları fikri saplantıları nedeniyle Kuran'ı inkar ederler. Bir kez dahi okumadıkları, üzerinde dikkatle düşünmedikleri halde Kuran'da haber verilen gerçeklerden kaçmalarının nedeni, inançsızlıktan vazgeçmemeye şartlanmış olmalarıdır. Okuyup, öğrendikten sonra bir sonuca varmak yerine, "okusam da kendi fikirlerimden ve ön yargılarımdan vazgeçmeyeceğim" şeklinde kendilerini şartlandırır, samimi bir yaklaşımı en başından reddederler.

Önceki sayfalarda detaylı olarak incelediğimiz gibi insanların büyük bir çoğunluğu Kuran'dan uzak dururken, ayetleri reddederken hep çevrelerindeki insanların etkisi altında kalırlar. Bazıları din ahlakını bilmeyen ve farklı bir şekilde uygulayan bir kişinin olumsuz etkileri yüzünden dinden soğur, bu yanlış bilgilerin etkisinden yıllarca kurtulamaz. Bazılarıysa ateist ya da dine düşman bir inkarcıdan duyduklarını kendine ölçü olarak alır, tüm hayatını bu düşünceler üzerine kurarlar. Bu kişilerin en büyük yanılgıları, yanlış kişilerden duydukları ve okudukları-yla din hakkında karar vermeleridir.

Oysa Allah Katında gerçek din Kuran'da bildirilen hak dindir. Dolayısıyla din ahlakını -inansın veya inanmasın- öğrenmek isteyen her insanın öncelikle Kuran'a başvurması ve Kuran'ı hiçbir ön yargı taşımadan samimiyetle okuması ve ayetler üzerinde derin derin düşünmesi gerekir.

Bilgisizce ve şuursuzca, sadece böyle gördüğü ve öğrendiği için Kuran'dan kaçmak, bunu yapan her insan için büyük bir kayıptır ve böyle bir kaybın -Allah'ın dilemesi dışında- ahirette telafisi de yoktur. Bu nedenle, akıl ve vicdan sahibi her insanın, henüz vakti varken, Allah'ın kendisi için seçtiği ve Peygamber

Efendimiz (sav)'e vahyederek gönderdiği Kitabı okuyup öğrenmesi gerekir. Allah Kuran'ın insanları kurtuluş yollarına ulaştıracağını bir ayette şöyle bildirmiştir:

... Size Allah'tan bir nur ve apaçık bir Kitap geldi. Allah, rızasına uyanları bununla kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları Kendi izniyle karanlıklardan nura çıkarır. Onları dosdoğru yola yöneltip-iletir. (Maide Suresi, 15-16)

Allah, Tekvir Suresi'nde ise, insanları Kuran'dan kaçmamaları için uyarmaktadır:

O (Kur'an) da kovulmuş şeytanın sözü değildir. Şu halde, siz nereye kaçıp-gidiyorsunuz? O (Kur'an), alemler için yalnızca bir zikirdir; sizden dosdoğru bir yön (istikamet) tutturmak dileyenler için. (Tekvir Suresi, 25- 28)

İşte bu nedenle de iman edenlerin üzerine düşen en büyük sorumluluk, insanların Allah'ın ayetlerinden kaçışlarını engellemek için çok ciddi bir şekilde çaba sarf etmektir. Bunun için ilk yapılması gereken şey ise ilmi çalışmalarla insanlara Kuran'ın sonsuz hikmetlerini anlatmak, Allah'ın yaratışındaki mucizelere dikkat çekmek, her insanın yaratılış gerçeğinden, Kuran ahlakının sunduğu güzelliklerden haberdar olmasını sağlamaktır. Elbette ki insanların büyük bir bölümü bu gerçekleri dinlemek ve okumak istemeyebilir. Ancak bir Müslümanın yapması gereken şey dinlemek ve okumak istemeyenlerin de dinleyebilecekleri ve okuyabilecekleri eserler ortaya koymak, her alternatifi sonuna kadar denemektir.

KURAN'I DİNLEMEYENLERİN BÜYÜK GAFLETİ

Şeytanın yolunu izleyen insanlar, tüm kainatı yoktan var eden Allah'ı inkar ettikleri için, gördükleri her varlığa ayrı ayrı benlik verirler. Bunların her birinin Allah'tan müstakil bir güçleri olduğunu zannederler.

Halbuki bu varlıklar, tamamen Allah'ın kudreti ve hakimiyeti altındadırlar. Bu varlıklara insanın kendisi ve yaşadıkları da dahildir. Çünkü insan beyninin içinde yaşadığı maddesel dünyayı sadece algılarının kendisine yansıttığı şekliyle, yani bu varlıkların beynine iletilen bir kopyası olarak görür ve sadece beynindeki görüntülerle muhatap olur. Bu görüntülerin dış dünyada var olan aslıyla muhatap olamaz.

Örneğin yolda giden bir arabayı görmemiz, onun kornasının sesini işitmemiz ya da bu arabaya bindiğimizde koltuğunun yumuşaklığını, metalinin sertliğini hissetmemiz için bu arabanın dışımızdaki aslına ulaşmamız gerekmez. Biz arabanın varlığına dair tüm bilgileri sadece beynimizde, algılarımızın bize ilettiği şekliyle edininiz. Dolayısıyla arabanın dış dünyada var olan aslıyla muhatap olmamız hiçbir zaman için mümkün değildir. Bizim muhatap olduğumuz gerçek sadece beş duyumuz sayesinde beynimizde algıladığımız elektrik sinyallerinden başka birşey değildir. Bizim ömrümüz sadece ve sadece beynimizin içinde

geçer. Dışarıda bulunan madde ile asla muhatap olamayız. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrim Aldatmacası, Sonsuzluk Başlamış Durumda, Gerçeği Bilmek, Hayalin Diğer Adı: Madde, Kuledeki Adam*)

Aynı şekilde miting alanına çıkıp konuşma yapan bir kimse de aslında beyninin içindeki kalabalığa karşı konuşur. Bu kimse kalabalık bir kitleye karşı konuşabildiğini sadece zanneder. Yani konuşmayı yapan kişi beyninin içindeki miting alanından çıkamaz. Kalabalığı oluşturan kişiler de her biri ayrı ayrı kendilerine seslenen bu kişiyi kendi beyinlerinde görürler. Tüm konuşmalar, bağrışmalar, insan kalabalığı beynin içinde kalmaya mecburdur.

Dolayısıyla hiçbir zaman aslına ulaşamadığı bir şeyin varlığına göre hareket etmek, hiçbir zaman asılları ile konuşamadığı insanlara değer vermek, hiçbir zaman asıllarına dokunamadığı malları sahiplenmek, beynindeki görüntünün dışına çıkamayan bir kimse için son derece anlamsız bir durumdur. Bu konuyu rüya örneği üzerinden düşünebiliriz. Örneğin rüyada gerçekte kokusunu duyduğunuz, görüntüsünü gördüğünüz, sıcaklığını hissettiğiniz bir yemek olmadığı halde, bu yemeğin tadına bakabilir, hatta sıcaklığından dilinizin yandığını hissedebilirsiniz. Ya da sorumlu olduğunuz çok önemli bir göreve geç kaldığınızı, bundan dolayı yaşadığınız heyecanı ve belirteceğiniz mazeretleri düşündüğünüzü de tıpkı gerçek hayattaki gibi tüm detaylarıyla rüyanızda yaşayabilirsiniz. Rüyadan uyanana kadar da yaşadıklarınızın gerçekliğinden son derece emin olursunuz. İşte rüyada yaşanan bu yanılgılar, içinde bulunduğumuz dünya için de geçerli olabilir.

Bu, dünyaya şiddetle bağlanan insanların düşünmek iste-

medikleri apaçık bir bilimsel gerçektir. Bu gerçek ne kadar kaçmaya çalışsalar da, kabul etmemek için ne kadar direnseler de kendisinden kaçamayacakları bir gerçektir. Üstelik bu, insanın tüm yaşamı boyunca bizzat yaşayıp gözlemlediği bir gerçektir. Bundan kaçan her kim olursa olsun mutlaka bilmelidir ki, beyninin içindeki dünyadan dışarı çıkması kesinlikle mümkün değildir. Dolayısıyla maddenin mutlak varlığı ile muhatap olduğuna inanarak, Kuran'ı inkar edenler bu çok önemli bilgiler doğrultusunda düşündüklerinde, değer verdikleri şeylerin aslında kendileri için bir algıdan ibaret olduğu gerçeği ile yüz yüze geleceklerdir. Böylece hırsını yaptıkları, korkusunu duydukları ya da kibirlenmelerine sebep olan şeyler de doğal olarak anlamını yitirecektir.

Aynı şekilde sözlerine itibar edilen, önder kabul edilen kişiler de, Allah'ın, insanların beyninde oluşturduğu birer algıdan ibarettir. Dolayısıyla şeytana, onun insan suretindeki tecellilerine ya da etkisi altındaki kişilere kayıtsız şartsız itaat içinde olmak, aslında yukarıda bahsettiğimiz maddesel dünya ile muhatap olunduğu yanılgısından başka bir şey değildir.

Bir insan, maddenin gerçek mahiyeti ile ilgili bu önemli gerçeklerin farkında olmadan seneler geçirmiş olabilir. Belki birçok kişi gibi çevresini saran insanları, doğayı ve tüm kainatı beyninin içinde gördüğünü, dışarıda olanların gerçekleriyle asla muhatap olamayacağını düşünmemiş olabilir. Ancak birkaç saniye için dikkatini toparlayıp, samimiyetle düşünmesi, insanın hayata olan tüm bakış açısını değiştirmek, fikri saplantılardan kurtulmak için yeterlidir.

Örneğin siz, elinizde tuttuğunuz bu kitabı, kitapta yazılanları, birer birer çevirdiğiniz sayfaları düşünün. Aslında bunların

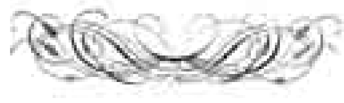
her biri duyularınız aracılığıyla beyninize gelen algılardan ibaret. Gördüğünüzü zannettiğiniz kitabın aslı ile muhatap olmadığınızı, yanlızca beyninize giden elektrik sinyallerini algıladığınızı, sayfaları çevirdiğiniz elinizin aslıyla ise ömrünüz boyunca hiç karşılaşmadığınızı bir kez daha düşünün. Bu mucizevi durumu anladığınız an gerçek hayata başladınız demektir. Çünkü maddenin aslıyla hiçbir zaman muhatap olamayacağını ve sadece dışarıda var olanların kopya görüntülerini görebileceğini gerçek manasıyla anlamak, insanın dünya hayatında öğrenebileceği en büyük bilimsel gerçeklerdendir.

Tüm bu gerçekler kişinin Allah'ın karşısındaki aciz durumunu da gözler önüne sermektedir. Çünkü şeytanın insanı vaatlerle, boş kuruntularla kandırdığı dünya hayatı da insan için algılarıyla idrak edebildiği bir hayal dünyasından başka birşey değildir. İşte tüm bu gerçekler herşeyi yaratan Rabbimize teslim olmamıza, O'na kesin bir bilgiyle iman etmemize ve O'ndan içli bir korkuyla korkmamıza güzel bir vesiledir.

Bu kitap boyunca anlatılanlar tüm insanlara bir mesaj niteliğindedir. Umulur ki, vicdanlarının sesini dinleyenler bu çağrıya kulak verip, gerçeklerden kaçmaktan vazgeçerler. Allah bir ayette şöyle buyurmaktadır:

Gerçek şu ki kulluk eden bir topluluk için bunda (Kuran'da) 'açık bir mesaj' (veya gerçek bir çıkış yolu) vardır. (Enbiya Suresi, 106)

SONUÇ

Bu kitap boyunca anlatılan insan karakterlerini sakın kendinizden çok uzak görme yanılgısına düşmeyin. Çünkü siz de Kuran'ı şimdiye kadar hiç okumamış ya da okumak isteyip de şu ana kadar sahip olduğunuz ön yargılardan dolayı okumaktan vazgeçmiş olabilirsiniz. Belki günlük işlerinizin yoğunluğundan dolayı vakit ayıramayacağınızı düşünerek böyle bir karar vermiş, belki de çevrenizden "aman fazla okuma, yoksa kendini kaptırırsın" gibi hiçbir mantığı olmayan olumsuz telkinler almış olabilirsiniz. Ya da saydığımız bu ihtimallerin hiçbirini yaşamamış ve Kuran'ı okumayı aklınızın ucundan dahi geçirmemiş olabilirsiniz. Ancak önünüzde hala büyük bir imkan var: Şeytanın, insanların Kuran'ı dinlemelerine engel olmak için verdiği emirlere uymayıp, vicdanınızın sesini dinleyebilirsiniz.

Eğer Kuran'ı okuyan, ayetlerde bildirilen gerçekleri bilen bir insansanız, yine önünüze güzel bir fırsat çıkmış durumda. Buraya kadar anlatılanlardan, Kuran'dan kaçan insanların ne kadar büyük bir zararda olduklarını görmüş vicdanlı bir insan olarak, başkalarının da Kuran'ı okumalarını tavsiye edebilirsiniz. İnsanları Allah'ın dinini öğrenme, Kuran ahlakını yaşama, İslam'ın sunduğu güzellikleri öğrenme konusunda teşvik edebilirsiniz.

Herşeyi yoktan var eden ve dünyayı insanlar için bir deneme kılan Rabbimiz, şeytana güç verip insanlara "işitme,

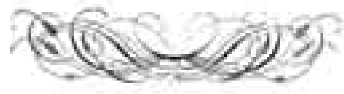
dinleme, düşünme" dedirtmektedir. Ancak siz bu denemenin farkına varıp, şeytanın emirlerine kulaklarınızı tıkamalı ve vicdanınızın "işit, dinle" diyen sözüne uymalısınız. Unutmayın ki, size şeytanın telkinlerini aktaran, Allah'a iman etmenizi engelleyen, güç ve iktidar sahibi görünen önderleriniz de, Allah'ın sizi denemek için yarattığı varlıklardır. Allah şeytanın bu çağrılarına nasıl karşılık vereceğinizle ilgili olarak sizi denemektedir. Aynı şekilde, onların "kitapları okumayın, yazılanlardan uzak durun, düşünmeyin" emirlerini veren sesi yaratanın da Allah olduğunu sakın aklınızdan çıkarmayın.

Unutmayın ki, bu kişilerin her birinin ayrı ayrı güç sahibi olduğunu düşünerek, onlardan çekinmek, korkmak ve hiç düşünmeden onlara itaat etmek çok büyük bir yanılgıdır. Çünkü o kişilerin her biri de Allah'ın kendileri için yazdığı kadere uymakta ve Allah dilemedikçe hiçbir şeye güç yetirememektedirler. Ancak kesin olan tek bir gerçek vardır, o da tüm insanların bugün ya da yarın, yakın ya da uzak bir zamanda mutlaka ölüm melekleriyle karşılaşıp, yapayalnız hesaba çekilecekleridir. Her insan istese de istemese de beyaz bir beze sarılıp, yerin üç metre altına girecek ve üstüne kürek kürek toprak atılacaktır. Her insan Allah'ın huzuruna çıkacaktır. Ve bilin ki insan, Allah'ın huzuruna çıktığı anda yanında kendisine Allah'ı inkar etmesinde destek olan, teşvik eden, hatta bizzat kendisi de inkar eden, dost sandığı kişilerden hiçbiri olmayacaktır. Bu nedenle şu an sizi inkara teşvik eden kişilerin canlı, dinç ve sağlıklı olmaları sizi sakın aldatmasın. Çünkü hesap günü geldiğinde o kişilerin hiçbirini yanınızda bulamayacaksınız. Allah ayette şu şekilde bildirir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lutfettiklerimizi arkanızda bıraktınız. İçinizden, gerçekten ortaklar olduklarını sandığınız şefaatçilerinizi şimdi yanınızda görmüyoruz. Andolsun, aranızdaki (bağlar) parçalanıp-koparılmıştır ve haklarında zanlar beslediklerininiz sizlerden uzaklaşmıştır. (Enam Suresi, 94)

O nedenle siz de o gün gelmeden önce Kuran gerçeğinden kaçmaktan vazgeçin, vaktinizi Kuran'ı okumaya ve okutmaya, Kuran ayetleri üzerinde düşünmeye ve düşündürmeye ayırın.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın,

gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu.

Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

> *"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci,

ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. *(Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada,

evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır.Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler

doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> *Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)*

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında *"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"* demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)*

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini

gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> *Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu

farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *"Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır"* diyerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Time, Kasım 1996)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> *Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan

birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varille-

rin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, kedileri, köpekleri, tavşanları, gülleri, orkideleri, zambakları, papatyaları, karanfilleri, çilekleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç

boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en

önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı in-

sanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> *Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu

kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözleri-

nin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insa-

nın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, **"büyü"**den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini

buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.

(Bakara Suresi, 32)

